

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\T\Twain, M\Twain_M-Dopisy z planety Země.pdb

PDB Name: Dopisy z planety Země

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 25.5.2007

Modification Date: 25.5.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Mark Twain

Dopisy z planety Země

Stvořitel seděl na trůně a rozjímал. Za Ním se rozprostíral bezhraničný kontinent nebes, prostoupený nádherou světél a barev, před Ním se vzpínala jako zeď černá vesmírná noc. Jeho mocný trup čněl do zenitu jako rozeklaná hora, Jeho božská hlava tam zářila jako vzdálené slunce. U Jeho nohou stály tři obrovité postavy — archandělé — jež ve srovnání s Ním působily jako trpaslíci. Jejich hlavy Mu dosahovaly ke kotníkům.

Když Stvořitel skončil rozjímání, pravil: „Domyslel jsem. Vizte!”

Pozdvihl ruku a z ní se vyřinula fontána ohně, milióny úžasných sluncí, jež se zavěsila do temnoty a vznášela se tam, stále dál a dál, přičemž jejich velikost a zářivost klesala, jak si razila cestu nejvzdálenějšími končinami vesmíru, až z nich nakonec byly jen diamantové špendlíkové hlavičky, jiskřící pod kupolovitou střechou všehomíra.

Za hodinu se Velká Rada rozešla.

Archandělé opustili Stvořitele plni dojmů a zamyšlení a uchýlili se do soukromí, aby si mohli otevřeně pohovořit.

Žádný z nich však neměl chuť začít, nechával to jeden na druhém. Všichni hořeli touhou prodiskutovat tu velikou událost, ale ani jeden se neodvažoval pronést svůj názor, dokud mu nebyl jasný názor ostatních. Plácali tedy bez ladu a skladu o ničem, nudně a bezcílně, až nakonec archanděl Satan sebral všechnu svou odvahu — již měl ostatně dost a dost — a řal do živého. Pravil: „Všichni víme, o čem si chceme promluvit, pánové, takže abychom snad nechali předstírání a začali. Jestli je Rada téhož mínění...”

„Ano! Je!” skočili mu vděčně do řeči Gabriel a Michael.

„Výborně, tak se do toho dáme. Byli jsme svědky čehosi nádherného, na tom se zajisté všichni shodneme. Pokud jde o hodnotu toho, čeho jsme byli svědky - má-li to vůbec nějakou hodnotu - žádného z nás se to osobně netýká. Můžeme mít tolik názorů, kolik se nám zlíbí, a to je vše. Hlasovací právo nemáme. Já si myslím, že vesmír byl docela dobrý a užitečný v tom stavu v jakém byl. Studený a temný — naše občasné poklidné útočiště, do něhož jsme se mohli uchýlit po krušné sezóně příliš lahodného nebeského podnebí a lesku. To jsou však detaily. Novým rysem, nezměrnou novinkou je... co pánové?”

„Vynález automatického, samočinně, bez zásahu zvenčí řízeného zákona, který ovládá všechny ty miliardy vířících a řítících se sluncí a světů, a jeho uvedení do provozu!”

„Správně,” řekl Satan. „Uvědomujete si, jaký je to úžasný nápad? Z Pánova intelektu nevzešlo dosud nic, co by se tomu byť jen blížilo. Zákon — automatický zákon — exaktní a neměnitelný zákon — který nepotřebuje žádný dohled, žádné korektury, žádnou regulaci po věky věkův! Pán řekl, že všechna ta nespočetná obrovská tělesa se budou pohybovat pustinami vesmíru celé věky nepředstavitelnými rychlostmi po kruhových drahách, a přesto se nikdy nesrazí, nikdy neprodlouží nebo nezkrátí periody svého oběhu ani o sekundu za dva tisíce let! A Pán mu dal okamžitě i jméno - ZÁKON PŘÍRODY - a pravil, že zákon přírody je ZÁKONEM BOŽÍM, že to jsou dvě různá jména pro jednu a tutéž věc.”

„Ano,” řekl Michael. „Pán rovněž pravil, že zavede zákon přírody — zákon Boží — v celém svém panství a že jeho moc bude nejvyšší a neporušitelná.” „Prohlásil také,” doplnil Gabriel, „že postupně stvoří zvířata a že také je podrobí zákonu přírody.” „Ano,” přikývl Satan, „to jsem slyšel, ale nerozuměl jsem tomu. Co jsou to zvířata, Gabrieli?”

„Jak to mám vědět? Jak to má vědět kdokoli z nás? Je to prostě nový pojem.”

(Přestávka tři staletí nebeského času — což je ekvivalent sta miliónů let času zemského. Vstoupí anděl-posel.)

„Pánové, právě začal tvořit zvířata. Bylo by vám líbo se jít podívat?”

Šli, viděli a byli zmateni. Hrozně zmateni - a Stvořitel to poznal a pravil: „Ptejte se. Já odpovím.”

„Božský Pane,” řekl Satan a hluboce se uklonil, „k čemu jsou?”

„Je to experiment v oblasti morálky a chování. Pozorujte je a poučte se.”

Byly jich celé tisíce. Zvířata se hemžila a pobíhala. Všechna vyvíjela horečnou činnost, zejména v pronásledování těch druhých. Satan se zadíval na jedno z nich silným mikroskopem a podotkl: „Tahle velká potvora zabíjí slabší potvory, ó Božský.”

„Tygr — no ovšem. Jeho přírodním zákonem je dravost. Je to zákon přírody a zákon Boží. Nesmí jednat proti němu.”

„Znamená to, že když podle toho zákona jedná, nedopouští se žádného přestupku, ó Božský?”

„Samozřejmě že ne. Je nevinný.”

„Tohle druhé stvoření je bojácné, ó Božský. Jde na smrt bez odporu.”

„Ano, to je zajíc. Ten nemá odvahy. Přesně podle zákona přírody — podle zákona Božího. Musí ho být poslušen."

„Pak by tedy nebylo čestné na něm žádat, aby se vzepřel své přirozenosti a bránil se. ó Božský?"

„Ne. Na žádném stvoření nelze čestně žádat, aby se vzpíralo zákonu přírody — zákonu Božímu."

Po dlouhé době a mnoha otázkách Satan pravil: „Pavouk zabíjí mouchu a žere ji; pták zabíjí pavouka a žere ho; divoká kočka zabíjí divokou husu. Zkrátka jeden zabíjí druhého. Jedna vražda za druhou. Existuje nespočetné množství zvířat a všechna vraždí, vraždí, vraždí, všechna jsou vrahy. A přitom jsou všechna nevinná, ó Božský?"

„Všechna jsou nevinná. Je to jejich přirozenost A zákon přírody je vždy zákonem Božím. Ale teď pozoruj a viz! Nové stvoření a mistrovský exemplář - člověk?

Muži, ženy, děti, celá hejna, celá stáda, milióny jedinců.

„Co uděláš s nimi, ó Božský?"

„Vložím do každého z nich různé morální kvality nejružnějších odstínů a stupňů. Všechny, jež jsem rozdělil jako jednotlivé rozlišující charakteristické rysy mezi příslušníky zvířecího světa, kteří neumějí mluvit — odvahy, zbabělost, dravost, něžnost, slušnost, spravedlivost, úskočnost, proradnost, velkomyslnost, krutost, zlomyslnost, zlovůli, vilnost, milosrdenství, soucit, čistotu, sobectví, mírnost, čest, lásku, nenávisť, podlost, šlechtetnost, oddanost, faleš, věrnost, nevěru. Každá lidská bytost bude mít v sobě toto vše, a toto vše bude tvořit její přirozenost. V některých jedincích bude více kladných a jemných charakteristických rysů, v nichž se utopí rysy negativní, a těm se bude říkat dobří lidé. V jiných budou převládat špatné charakterové vlastnosti, a těm se bude říkat špatní lidé. Pozorujte — vizte — právě odcházejí!"

„Kam, ó Božský?"

„Na Zemi. Tam odcházejí oni i jejich druhové — zvířata."

„Co je to Země?"

„Malá planetka, kterou jsem stvořil před časem, před dvěma a půl časy. Viděli jste to, ale nevšimli jste si ji v explozi světů a sluncí, jež vytryskla z mé ruky. Člověk je experiment. Zvířata jsou jiný experiment. Čas ukáže, zda to všechno stálo za tu námahu. Školení skončilo. Můžete odejít, pánové."

Uplynulo několik dnů.

To znamená dlouhý (naš) čas, neboť nebeský den se rovná tisíci pozemským let.

Satan kolem sebe trousil obdivné poznámky o některých z jiskřivých výkonů Stvořitele — poznámky, které čteny mezi řádky se měnily v sarkasmy. Pronášel je důvěrně ke svým osvědčeným přátelům archandělům, ale některé z nich zaslechli obyčejní andělé a ohlásili je v hlavním stanu.

Satan byl proto odsouzen k vyhnanství na jeden den — na jeden nebeský den. Byl to trest, na jaký byl už zvyklý, vzhledem ke svému příliš mrštnému jazyku. Dříve býval deportován do vesmíru, neboť nikam jinam ho poslat nemohli, a znuděně se vznášel ve věčné noci a v arktickém chladu, ale teď ho napadlo zaskočit si na Zemi a podívat se, jak pokračuje experiment s lidskou rasou.

Čas od času o tom velice důvěrně psal domů svatému Michaelovi a svatému Gabrielovi.

SATANŮV DOPIS

Je to divné místo, pozoruhodné místo a zajímavé. Nic tu nepřipomíná náš domov. Všichni lidé jsou blázniví, ostatní zvířata jsou také bláznivá, bláznivá je celá Země. Sama příroda je bláznivá. Člověk je báječná kuriozita. Ve své nejlepší kondici připomíná poniklovaného anděla nižšího řádu, ve své nejhorší je něčím nevyslovitelným, nepředstavitelným, ale v každém případě je ztělesněným sarkasmem. A přitom lichometně a naprosto upřímně nazývá sám sebe „nejušlechtlejším výtvorem Božím". Co vám píšu, je svatá pravda. A není to pro něho žádná nová myšlenka, mluví o tom už celé věky a věří tomu. Věří tomu, a v celé jeho rase se nenašel nikdo, kdo by se tomu vysmál.

K tomu ke všemu — promiňte, jestli je toho na vás až příliš - si o sobě myslí, že je Stvořitelův mazlíček. Věří, že je na něho Stvořitel hrdý, věří dokonce, že ho Stvořitel miluje, a to vášnivě, že prosedí celé noci v obdivných myšlenkách na něho, ano, že nad ním bdí a chrání ho před všemi trably. Modlí se k Němu a domnívá se, že náš Pán mu naslouchá. Co říkáte něčemu tak výstřednímu? Člověk cpe do svých modliteb nemotorné, tupé a květnaté pochlebné řečičky a myslí si, že náš Pán sedí a vrní nad těmi přemrštěnostmi blahem a má z nich radost. Modlí se o pomoc, o přízeň, o ochranu každý den a dělá to s nadějí a důvěrou, i když na žádnou ze svých modliteb nikdy nedostal žádnou odpověď. Každodenní urážky a porážky ho neodradí, drmolí své modlitby dál. V téhle urputné vytrvalosti je něco skoro vznešeného. A musím vám vyrazit dech ještě něčím: člověk myslí, že přijde do nebe!

Z vlastních peněz si platí kazatele, kteří mu to namlouvají. Namlouvají mu také, že existuje peklo, věčný plamen, do něhož bude uvržen, když nebude dodržovat přikázání. Co to jsou přikázání? Další kuriozita. Postupně vám o nich budu vyprávět.

DOPIS II

„Nepíšu vám o člověku nic, co není pravda." Musíte mě omluvit, když tuto poznámku budu ve svých dopisech opakovat častěji; chci, abyste věci, o kterých vyprávím, brali vážně, a mám pocit, že kdybyste vy byli na mém místě a já na vašem, čas od času bych takovou připomínku potřeboval k podepření své ochabující důvěry.

Neboť na člověku není nic, co by nesmrtelnému nepřipadalo přinejmenším podivné. Na nic nepohlíží tak jako my, jeho smysl pro proporce se od našeho beznadějně liší a pořadí jeho hodnot je od našeho tak dalece divergentní, že je krajně nepravděpodobné, že by dokonce i nejnadanější z nás se svými obrovskými intelektuálními schopnostmi byl schopen člověku zcela porozumět.

Vezměte si například tohle: ve své představě nebe člověk zcela vynechává ten nejvyšší ze všech požitků, tu extázi, která zaujímá v srdcích každého jednotlivce jeho rasy to nejpřednější místo — a v našich rovněž: pohlavní obcování! Je to asi takové, jako kdyby osobě ztracené a umírající ve žhavé poušti zachránce řekl, že si může zvolit a mít všechno, po čem touží, vyjma jediného, že totiž nedostane ani hlt vody!

Jeho — člověčí — nebe je stejné jako on sám: podivné, zajímavé, ohromující, groteskní. Mé čestné slovo, to nebe nemá jeden jediný rys, jehož si člověk za normálních okolností skutečně cení. Sestává — naprosto a beze zbytku — ze zábav, které mu tady na Zemi mohou být ukradené, a přesto si je člověk jistý, že na nebi se mu budou líbit. Není to legrační? Není to zajímavé? Nemyslete si, že přeháním, opravdu ne. Uvedu vám podrobnosti.

Většina lidí nezpívá, většina jich zpívat neumí, většina nevydrží tam, kde jiní zpívají, déle než dvě hodiny. Zapamatujte si to.

Jen asi tak dva lidé ze sta dovedou hrát na nějaký hudební nástroj a ani ne čtyři ze sta mají přání se na něco naučit hrát. Mějte to na paměti.

Mnozí lidé se modlí, ale jen nemnozí to dělají rádi. Pár se jich modlí dlouho, ostatní s tím dělají krátký proces.

Do kostela chodí víc lidí, než tam opravdu chodit chce.

Pro devětačtyřicet lidí z padesáti znamená sabat hroznou, děsivou nudu.

Dvě třetiny lidí v kostele na nedělní mši jsou otráveny už v polovině bohoslužeb a zbytek před jejich koncem.

Nejradostnější okamžik pro ně pro všechny nastává, když kazatel pozdvihne ruce k požehnání. Můžete slyšet ten tichý povzdech ulehčení, který se vznese nad řadami věřících, a je vám jasné, že je to povzdech vděčnosti.

Všechny národy shlížejí spatra na všechny ostatní národy.

Každý národ má odpor ke všem ostatním národům.

Všechny bílé národy pohrdají národy barevnými, ať je jejich odstín jakýkoli, a utiskují je při každé vhodné příležitosti.

Běloši by za nic neobcovali s „negry“ a rozhodně by se s nimi neženili a nevdávali.

Nepouštějí je do svých škol a kostelů.

Celý svět nenávidí židy a nesnáší je, pokud nejsou bohatí.

Prosím, vezměte v úvahu všechny tyto podrobnosti.

A dále: každý normální člověk nenávidí hluk.

Všichni lidé, normální i nenormální, mají rádi ve svém životě rozmanitost. Monotonie je rychle unaví.

Každý člověk podle duševních vloh, jež na něho připadly, neustále používá svého intelektu, bez přestání, a to tvoří značnou, vysoce ceněnou a zásadní část jeho života. Ten nejnižší stejně jako ten nejvyšší intelekt ovládá nějaký druh dovednosti a má rozkoš z toho, že tuto dovednost může zkoušet, prokazovat, zdokonalovat. Lump, který dokáže přehrát svého kamaráda v kartách, je na tuto svou dovednost stejně pyšný jako sochař, malíř, klavírista, matematik a všichni ostatní. Žádný z nich by nemohl být šťastný, kdyby nad jeho talentem byl vyhlášen interdict.

Taková jsou tedy fakta, pánové. Víte teď, co lidskou rasu baví, a co ji nebaví. A přitom si vynalezla nebe, sama z vlastní hlavy, a hádejte, jaké to nebe je? Za patnáct stovek věčností byste to neuhádli. Nejschopnější mozek, který vy a já známe, by to nedokázal za padesát miliónů eonů. Tak dobře, já vám to prozradím.

1. Především vám připomínám pozoruhodný fakt, jímž jsem začal. Totiž to, že lidská bytost stejně jako nesmrtelní přirozeně staví pohlavní obcování vysoko nad všechny ostatní rozkoše — a přitom je vynechala ze své představě nebe! Samotná myšlenka na ně člověka vzrušuje, když se mu k něčemu takovému naskytne příležitost, člověk doslova zdivočí a je v tom stavu ochoten riskovat život, reputaci, všechno — dokonce i to své podivné nebe — jen aby oné příležitosti využil a dovedl ji k ohromujícímu klimaxu. Všichni muži od mládí až do středního věku a všechny ženy si cení kopulace nad všechny ostatní radosti dohromady, a přitom je to skutečně tak, jak říkám: v jejich nebi se nevyskytuje, její místo zaujaly modlitby.

Pohlavního obcování si tedy lidé vysoko cení, ale přesto — jako všechny jejich takzvané „rozkoše“ — je to vlastně ubohost. Ten nejzdařilejší a nejdelší akt je nepředstavitelně krátký — nepředstavitelně z hlediska nesmrtelných. A pokud jde o repetice, jsou mužské schopnosti nepochopitelně omezené — opět z hlediska nesmrtelných. My, kteří souložíme celá staletí bez přerušení i po té nejvyšší extázi, nikdy nebudeme schopni pochopit a přiměřeně politovat strašlivou nedostatečnost, již se lidem dostalo na úseku tohoto báječného daru, vedle něhož v podobě, v jaké se ho dostalo nám, vypadají všechna ostatní bohatství triviální a mřává.

2. V lidském nebi každý zpívá. Člověk, který nezpíval na Zemi, zpívá na nebi, člověk, který na Zemi neměl hudební sluch, ho na nebi nabude. Tento univerzální zpěv není jen příležitostný, není jej slyšet pouze tu a tam, nepřerušují jej časové úseky ticha. Zpívá se pořád, celý den a každý den. dvanáct hodin denně. A nikdo před tím neutíká, ačkoli na Zemi by byl sál za dvě hodiny prázdný. A pěji se pouze církevní chorály. Vlastně ne, pouze jediný církevní chorál. Slova se neustále opakují, je jich jen asi tucet, žádný rým a žádná poezie: „Hosana, hosana, hosana, Bože zástupů, hurá, hurá! bum! bac! a-a-ach!“

3. V mezidobí hrají všichni na harfy - ty milióny a milióny! — zatímco na Zemi hraje nebo touží hrát na nějaký hudební instrument sotva dvacet lidí z tisíce.

Představte si ten ohlušující uragán zvuku — milióny a milióny hlasů najednou vřešti a milióny a milióny harf do toho současně brnkají! Ptám se vás: není to ohavnost, není to hnus, není to hrůza?

A uvědomte si dále: tohle vše je určeno k chvále, je to míněno jako kompliment, lichotka, pochlebenství! Ptáte se, kdo to je, kdo je ochoten strpět tenhle idiotský, šílený kompliment, a kdo jej nejen trpí, ale je mu z něj dobře, má z něj radost, přímo jej vyžaduje, kdo si jej objednává? To se podržte!

Je to Bůh! Tedy chci říct Bůh téhle rasy. Sedí na svém trůně obklopen čtyřicetimi staršími a jinými hodnostáři svého dvora, rozhlíží se po těch čtverečných mílech vzrušených věřících, usmívá se, brouká a uklání se na sever, na východ, na jih. Řekl bych, že tak výstřední a naivní divadlo vesmír ještě neviděl.

Je zřejmé, že vynálezce takového nebe vlastně nic nevynalezl, nýbrž že pouze okopíroval okázalé ceremonie z nějakého ubohého státečku kdesi v nejzapadlejší části Orientu.

Všichni normální běloši nenávidí hluk, a přesto klidně akceptovali tento druh nebe — bez přemýšlení, bez dumání, bez zkoumání — a skutečně se chtějí do takového nebe dostat! Hluboce věřící bělovlasí starci věnují většinu svého času snění o šťastném dni, kdy se zbaví starostí pozemského života a vstoupí do rozkoši toho místa. Přesto je vidět, že si to vlastně ani neumějí představit, přesto je vidět, jak málo ten fakt chápou, neboť nedělají na tu velkou změnu žádné praktické přípravy. Žádného z nich jsem neviděl s harfou, žádného z nich jsem neslyšel zpívat.

Jak jsem podotkl, tahle praštěná podívaná je určena k Boží chvále, k chvále prostřednictvím chorálů, k chvále prostřednictvím pokorného plazení se po břiše. K tréninku dochází v budovách zvaných „kostely“. Tady na Zemi lidé v kostele příliš dlouho nevydrží — limit je asi tak hodina a čtvrt jednou týdně. Konkrétně v neděli. Jediný den v týdnu, a přece se na něj nikdo netěší. A teď si představte, co jim skýtá jejich nebe: „kostel“, který trvá celou věčnost, a nedělí bez konce. Zdejší pozemská neděle jednou za týden je příšerně nudí, ale po té věčné neděli touží, sní o ní, hovoří o ní, myslí, že mají za to, že se jim bude líbit — v hloubi svého naivního srdce mají za to, že myslí, že v ní budou šťastní! Je to proto, že vlastně vůbec nemyslí: pouze si myslí, že myslí. S ohledem na daný stav věci myslet nemohou. Necelé dvě lidské bytosti z deseti tisíc mají něco, čím by se dalo myslet. A pokud jde o jejich fantazii — no, o té si můžete udělat představu podle toho jejich nebe. Přijímají je, schvalují, obdivují a ctí. To vám může posloužit jako měřítko jejich inteligence.

4. Vynálezce toho jejich nebe do něj nacpal všechny národy celé Země v jednom houfu. Mají si tam být absolutně rovni, žádný se tam nemůže povyšovat nad druhého. Mají tam být „bratry“. Mají se tam bez jakéhokoli omezení mezi sebou stýkat, společně se modlit, společně brnkat na harfy, společně povykovat hosana — běloši, negři, židi, všichni bez rozdílu. Tady na Zemi všechny národy nenávidí všechny ostatní národy a všechny dohromady svorně nenávidí židy. A přesto každý zbožný jednotlivec nebe uctívá a chce se do něho dostat. Skutečně chce. A ve svém svatém vytržení si myslí, že myslí, že kdyby se tam dostal, zahořel by láskou ke vši pozemské populaci a objímal by kdekoho na potkání!

Člověk je zkrátka div všech divů! Kéž bych věděl, kdo ho vynalezl.

5. Každému člověku na Zemi je dána jistá porce intelektu, větší nebo menší, a ať je taková či onaká je na ni nesmírně hrdý. Když padne zmínka o jménech impozantních intelektuálních velikánů této rasy, lidská srdce se dmou pýchou, lidé milují pohádky o jejich skvělých výkonech. V žilách všech lidí přece proudí tatáž krev a tím, že se vzdává úcta velikánům, vzdává se vlastně úcta i tomu nejposlednějšímu člověku. Ejhle, co dokáže lidský mozek, volá člověk; a vypočítává seznam proslulých osobností všech věků, poukazuje na nehynoucí literární díla, jež tito lidé dali světu, na mechanické divy, jež vynalezli, na slávu, kterou ověnčili vědy a umění. Smeká před nimi jako před králi, vzdává jim nejvyšší hold, nejpřímější hold, jakého je schopno jeho jásající srdce - vyzvídá intelekt nad všechno jiné ve svém světě, staví mu pod klenbou nebes trůn ničemu jinému nedostupný. A pak jde a vymyslí si nebe, které neobsahuje ani drobeček intelektu!

Není to podivné? Není to zvrácené? Není to zarážející? A při vši neuvěřitelnosti je tomu opravdu tak, jak jsem vám vylíčil. Tenhle upřímný ctitel intelektu a jeho exaltovaný obdivovatel zde na Zemi vynalezl náboženství a nebe, která se před intelektem vůbec nesklánějí, která si jej neváží, ničím jej nepodporují — která intelekt vlastně vůbec neberou na vědomí.

Už jste si jistě všimli, že nebe lidských bytostí bylo vymyšleno a zkonstruováno podle absolutně přesného plánu. Vůdčí myšlenkou tohoto plánu je, že nebe musí obsahovat do nejmenšího detailu všechno, co je člověku protivné, a nic, co má člověk rád!

Ujist'uji vás, že čím hlouběji se tím budeme zabývat, tím bude tato podivná skutečnost zřejmější.

Mohu vám dát černé na bílém: v lidském nebi neexistuje naprosto nic, na čem by se intelekt mohl brousit, z čeho by mohl žít. Za rok by tam shnil - shnil a zasmrádl. Shnil by a zasmrádl - a v tomto stadiu by se jeho nositel stal svatým. Požehnaný jev: neboť pouze světec by mohl vydržet rozkoše toho blázince a brajglu.

DOPIS III

Povšimli jste si, že lidská bytost je prostě kuriozita. V minulosti měla (a zkonsumovala a vyvrhla) stovky a stovky náboženství; dnes má stovky a stovky náboženství a každý rok si vymyslí nejméně tři nová. Tyto číselné údaje bych mohl zvýšit a stále bych ještě nepřeháněl.

Jednomu z hlavních lidských náboženství se říká křesťanství. Snad vás bude zajímat jeho stručná charakteristika.

Detailně je popsáno v knize obsahující dva milióny slov a zvané Starý a Nový zákon. Má ještě jiné jméno — Slovo Boží. Křesťané si totiž myslí, že každé slovo této knihy diktoval osobně Bůh — tedy ten Bůh, o němž mluvím.

Je to velice zajímavá kniha. Je v ní báječná poezie, několik chytrých bajek, kus krví zbrocených dějin, řada mravních naučení a spousta obscenit. A tisíce lží.

Tato bible je sestavena hlavně z fragmentů starších biblí, které byly kdysi uctívány a pak se rozpadly. Nápadně jí tedy chybí originalita, což je pochopitelné. Tři nebo čtyři nejimpozantnější a nejpůsobivější události byly popsány už v dřívějších biblích, z oněch biblí pocházejí rovněž ty nejlepší poučky a pravidla chování. V této bibli jsou nové pouze dvě věci: především peklo a pak ono pozoruhodné nebe, jež jsem vám vylíčil.

Co dělat? Uvěříme-li spolu s lidmi, že ty krutosti vymyslel Bůh, budeme pomlouvat Boha. Uvěříme-li, že je vymysleli sami lidé, budeme pomlouvat je. V každém případě to je nepříjemné dilema, neboť žádný z možných autorů nám osobně nic zlého neudělal.

Pro klid duše si tedy ze dvou možností jednu vyberme. Postavme se na stanovisko lidí a nechme to celé ošklivé břemeno na Bohu - nebe, peklo, bibli a všechno ostatní. Nezdá se to správné, nezdá se to fér ale když vezmete v úvahu ono nebe, když si uvědomíte, jak drtivě překypuje vším, co je člověku odporné, jak bychom mohli uvěřit, že je vynalezla lidská bytost? A až se dostanu k popisu pekla, bude to ještě horší a vy si asi řeknete: Ne, tohle si člověk vymyslet nemohl. Ani pro sebe, ani pro kohokoli jiného. To prostě není možné.

Ta prostomyslná bible nám vypráví o Stvoření. O stvoření čeho — vesmíru? Ano, vesmíru. V šesti dnech!

Udělal to Bůh. Neřikal tomu vesmír — to je moderní výraz. Celou svou pozornost věnoval Zemi. Zkonstruoval ji v pěti dnech — a pak? Pak mu trvala jeden jediný den výroba dvaceti miliónů slunci a osmdesáti miliónů planet!

A k čemu je vlastně vyrobil? Aby vybavil světlem tenhle hračkářský pozemský svět. To byl jeho jediný cíl, žádný jiný neměl. Jedno z dvaceti miliónů slunci (to nejmenší) mělo poskytovat Zemi světlo ve dne, zbytek dostal za úkol pomáhat jednomu z nesčetných Měsíců, jež se ve vesmíru vyskytují, zmírňovat noční tmu.

Je zcela zřejmé, že Bůh byl přesvědčen, že jeho zbrusu nová obloha byla poseta diamantovými body oněch myriád blikajících hvězd v tomtéž okamžiku, kdy slunce prvního dne kleslo za obzor, zatímco ve skutečnosti na černé klenbě nebes nezamrkala jediná hvězdička celého tří a půl roku po tom památném týdnu, naplněném těžkou prací.* Pak se objevila jedna hvězda, opuštěná a osamělá, a začala blikat. O tři roky později se objevila další. Tyto dvě blikaly spolu déle než čtyři roky, než se k nim připojila třetí. Na konci prvního století se mihotalo na pustínách chmurné oblohy méně než pětadvacet hvězd. Na konci tisíciletí počet hvězd viditelných na obloze sotva vydal na pořádné galapředstavení. Po miliónu let se dostala na dohled hvězdářských dalekohledů pouhá polovina dnešní hvězdné tlačnice a musel uplynout další milión, než se za ní dobelhal ten zbytek, jak by se vulgárně řeklo. A protože v té době žádný hvězdářský dalekohled neexistoval, nikdo si toho nevšiml.

Teď už každý křesťanský astronom tří sta let ví, že Bůh hvězdy v oněch úžasných šesti dnech nestvořil; křesťanský astronom se však o takovém detailu vůbec nešíří. A kněz taky ne.

Bůh ve své knize velmi výmluvně chválí své veliké dílo a dává mu nejbáječnější přívlastky, jaké si dokáže vymyslet — svědčí to o tom, že má silný a oprávněný obdiv pro obrovité rozměry. A přesto stvořil milióny velkolepých sluncí za tím účelem, aby osvětlovala tuto mrňavou kuličku, místo aby dal maličkému slunci této kuličky příkaz, aby bylo pouhým řadovým členem jejich družiny. Ve své knize se zmiňuje o hvězdě Arkturus — pamatujete se přece na Arktura, jednou jsme tam byli. To je prý jedna z nočních lampiček téhle Země! Ta obrovská koule, která je padesátkrát větší než zemské slunce a kterou je k němu možné přirovnat asi tak jako katedrálu k melounu.

V nedělních školách se však děti stále učí, že Arkturus byl stvořen k tomu, aby pomáhal osvětlovat Zemi. A dítě vyroste a věří tomu dál, i když dávno zjistilo, že je to nanejvýš nepravděpodobné.

Podle knihy a jejich služebníků je vesmír starý pouhých šest tisíc let. Teprve v posledním století zjistily badatelské a zvědavé mozky, že to bude spíš sto miliónů let.

V průběhu šesti dnů tedy Bůh stvořil Člověka a ostatní zvířata.

Stvořil muže a ženu a umístil je spolu s ostatními tvory v rajské zahradě. Nějaký čas tam žili všichni společně ve svornosti, spokojenosti a věčném mládí Pak začaly trable. Bůh varoval muže a ženu, aby nejedli ovoce jistého stromu. A připojil velice podivnou poznámku: pravil, že jestli to ovoce snědí, určité umřou. Podivnou, neboť vzhledem k tomu, že smrt nikdy nezažili, nemohli mít pochopitelné ani tušení, o čem je řeč. Ani On, ani žádný jiný bůh prostě nemohli být v stavu vysvětlit to těm nevědomým dětem, pokud by jim nepředložili nějaký vzorek. Pouhé slovo pro ně nemohlo mít žádný smysl, stejně jako by jej nemělo pro několikadenní batole.

Zanedlouho je privátně vyhledal had. Přišel za nimi vzpřímený, neboť to hadi v oněch dnech měli ve zvyku. Had jim řekl, že zakázané ovoce zaplní jejich prázdné mozky znalostmi. Snědli je tedy, což bylo naprosto přirozené, neboť člověk je stvořen tak, že dychtivě touží po znalostech; zatímco kněz — právě tak jako Bůh, jehož je imitátorem a reprezentantem — si vzal od počátku za úkol zabránit člověku poznat cokoli užitečného.

Adam a Eva jedli zakázané ovoce a do tmy v jejich hlavách náhle proniklo ostré světlo. Získali znalosti. Jaké znalosti — snad užitečné? Nikoli - pouze poznali, že existuje taková věc, jako je dobro, a taková věc, jako je zlo, a jak je to zlo možno páchat. Dříve je páchat nemohli. Proto všechny jejich činy až do tohoto okamžiku byly neposkvrněné, bezúhonné, neškodné.

Teď však mohli páchat zlo — a trpět za to; teď si osvojili vlastnost, kterou církev prohlašuje za neocenitelnou; Mravní smysl. Onen smysl, který odlišuje člověka od zvířete a staví ho nad zvíře. Místo toho, aby ho stavěl pod zvíře - našinec by předpokládal, že právě tam by patřil, neboť má stále plnou hlavu špinavostí a je vinen, kdežto zvíře má v hlavě čisto a je nevinné. Je to, jako bychom přikládali větší hodnotu hodinkám, které se prostě musí opožďovat nebo předcházet, a nikoli hodinkám, které za všech okolností musí jít přesně.

Církev dodnes oceňuje Mravní smysl jako nejvznešenější klad člověka, ačkoli dobře ví, že Bůh si jej očividně příliš nevážil a ze všech svých sil se neohrabaně snažil, aby si jej jeho šťastné děti ráje neosvojily.

Ale v pořádku — Adam a Eva nyní věděli, co je zlo a jak je páchat. Poznali, jak dělat různé druhy nemravností a mezi nimi i tu nejhlavnější — tu, kterou měl Bůh na mysli především. Tou bylo umění a mystérium pohlavního obcování. Pro Adama a Evu to byl báječný objev. Přestali marit čas a dali se do toho, chudáčci. Byli mladí a plní verry.

Uprostřed jedné z těchto slavnostních příležitostí zaslechli, jak se v křovinách prochází Bůh, což byl jeho odpolední zvyk, a pojalo je zděšení. Proč? Protože byli nazí. Předtím to nevěděli. Předtím jim to nevadilo a Bohu taky ne.

V tom památném okamžiku se zrodil stud a někteří lidé si jej od té doby cení, i když by je jistě přivedlo do rozpaků, kdyby měli vysvětlit proč.

Adam a Eva přišli na svět nazí a nestydatí — nazí a nezkažení, a žádný z jejich potomků nikdy nepřišel na svět jiný. Všichni se narodili nazí, nestydatí a s čistým svědomím. Narodili se beze studu. Stud a špinavé myšlenky si museli osvojit, jinak to nešlo. První povinností křesťanské matky je pošpinit mysl svého dítěte, a ona tuto povinnost

nezanedbává. Její klouček vyrostl, stane se misionářem a vydá se k nevinným divochům a civilizovaným Japoncům, a špiní zase jejich mysl. Načež oni si přivlastní stud, zakryjí si těla a přestanou se společně koupat nazí. Konvence nesprávně nazývaná nestydatost nemá žádný obecně uznávaný vzor a normu, a ani žádné mít nemůže, protože odporuje přirozenosti a rozumu. Je to předsudek, s nímž může každý nakládat podle svého okamžitého vrtochu podle svého chorobného rozmaru. A tak tedy v Indii si jemná dáma zakrývá tvář a prsy a nohy nechává nahaté od boků až dolů zatímco evropská jemná dáma si zakrývá nohy a odhaluje tvář a prsy. V zemích obývaných nevinnými divochy si jemná evropská dáma brzo zvykne na domorodou totální nahotu a přestane se nad ní pohoršovat. Jeden francouzský hrabě a hraběnka - vysoce kultivovaní lidé, mezi nimiž nebyl žádný příbuzenský vztah — byli po ztroskotání lodi v osmáctém století vyvrženi na neobydlený ostrov pouze v nočním prádle. Brzo byli nazí. A taky se styděli - asi týden. Pak jim jejich nahota přestala vadit a zakrátko jim ani nepřišla na mysl. Vy, pánové, jste ještě nikdy neviděli bytost oblečenou do šatů. Mohu vás ujistit, že jste o nic nepřišli. Ale abych pokračoval v biblických kuriozitách Přirozeně si myslíte, že hrozba potrestání Adama a Evy za jejich neposlušnost nebyla dovedena do konce, protože se přece sami nestvořili, nestvořili svou přirozenost, své impulsy, své slabůstky, a nebylo tedy slušné, aby jim kdokoli dával nějaké příkazy. Nikomu nebyli za své činy zodpovědní. Asi vás překvapí, že hrozba byla dovedena do konce. Adama a Eva byli potrestáni, a tento zločin má dodnes spoustu obhájců. Rozsudek smrti byl proveden. Jistě si uvědomujete, že jediná bytost zodpovědná za přestupek tohoto párečku ušla potrestání. A nejenom ušla potrestání, ale stala se katem těch nevinátek. V našem archandělském prostředí bychom měli právo dělat si z tohoto druhu morálky legraci, ale tady na Zemi se to nesluší. Mnozí z těchto lidí mají rozumové schopnosti, ale žádný z nich jich nevyužívá v náboženských záležitostech. Majitelé zdejších nejlepších mozků vám poví, že když muž zplodí dítě, je morálně zavázán se o ně něžně starat, bránit je, chránit před nemocí, šatit, živit, trpět jeho svěvolí, trestat je leda laskavě a pro jeho vlastní dobro, a za žádných okolností je netrestat svévolnou krutostí. Způsob, jakým se chová Bůh dnem i nocí ke svým pozemským dětem, je pravým opakem toho všeho, a přesto oni majitelé nejlepších mozků jeho zločiny vřele obhajují, odpouštějí, omlouvají a s nevůli odmítají vůbec pokládat za zločiny to, co udělá On. Naše archandělské prostředí je zajímavé prostředí, ale není tam nic, co by bylo aspoň zpoloviny tak zajímavé jako lidský mozek. Dobře tedy — Bůh vyhnal Adama a Evu z ráje a nakonec je úkladně zavraždil. To všechno za to, že neuposlechli příkazu, jež neměl vůbec právo vydat. Zde se však Bůh nezastavil, jak uvidíte. Má jeden morální zákon pro sebe a jiný, zcela odlišný, pro své děti. Žádá od svých dětí, aby zacházely spravedlivě — a jenně — s provinilci, aby jim odpouštěli už do sedmdesátikrát sedmkrát, zatímco On nezachází s nikým ani spravedlivě, ani jenně, zatímco On neodpustil nevědomému a nezralému mladému páru ani jejich první malý přestupek a neřekl: „Protentokrát jste volní, dám vám ještě jednu příležitost.“ Naopak! Rozhodl se potrestat i jejich děti, všechny jejich potomky na věky věkův za mrňavý přestupeček spáchaný jinými dávno předtím, než se vůbec narodili. A trestá je dodnes. Dělá to snad mírně? Ne, dělá to ukrutně. Jistě byste nepředpokládali, že taková bytost si vyslouží mnoho poklon. Neklamte se: svět Ho nazývá Nanejvyšší Spravedlivým, Nejspravedlnějším, Nejlepším, Nejslitovnějším, Nejslovivavějším, Nejpravdomluvnějším, Nejmilosrdnějším, nazývá ho Zdrojem Veškeré Morálky. Tyto sarkasmy se pronášejí denně po celém světě. Nejsou to však sarkasmy vědomé. Ne, jsou míněny vážně: říkají se bez úsměvu.

DOPIS IV

První lidská dvojice tedy opustila ráj obtížena prokletím - permanentním prokletím. Ztratili všechny rozkoše, jež jim byly vlastní před „pádem“, a přesto byli bohatí, neboť poznali rozkoš, která vydá za všechny ostatní: poznali Nejvyšší Dovednost.

Provozovali ji pilně a byli blažení. Bůh nařídil, aby ji provozovali, a oni tentokrát poslechli. Byli by ji ostatně provozovali stejně, i kdyby jim to tisíc božstev zakázalo.

Mělo to následky. Jmenovali se Kain a Ábel. Ti pak měli několik sester a pochopili, co se s nimi dá dělat. To mělo řadu dalších následků: Kain a Ábel zplodili několik synovců a neterí, kteří, když přišel jejich čas, zplodili spoustu bratranců z druhého kolena. Potom se klasifikace příbuzenství začala dosti komplikovat, takže od pokusů vést rodokmen bylo upuštěno.

Příjemná práce zalidňování světa pokračovala celé věky a byla pozoruhodně efektivní, neboť v těch šťastných dobách byla obě pohlaví schopna Nejvyšší Dovednosti i tehdy, kdy už měla být právem osm set let po smrti. Sladký sex, nádherný sex, rozkošný sex byl zřejmě ve vysokém kursu, neboť přitahoval i bohy. Skutečné bohy. Sestupovali z nebes a prožívali báječné chvíle s těmi horkokrevnými mladými kvítky. Bible nám o tom vypráví.

S pomoci těchto návštěvníků z ciziny populace rostla a rostla, až počet obyvatelstva dosáhl několika milionů. Pro Boha to však bylo zklamání. Byl nespokojen s morálkou obyvatelstva, která v některých ohledech nebyla lepší než Jeho vlastní. Byla ve skutečnosti nelichotivě přesnou imitací morálky Božské. Lidé byli velice špatní, a protože Bůh nevěděl, jak je polepšit, moudře se rozhodl, že je zničí. Je to jediná skutečně osvícená a vznešená myšlenka, kterou mu jeho bible připisuje, a Bůh by si byl získal reputaci pro všechny časy, kdyby se jí byl držel a uskutečnil ji. Byl však vždycky vrtkavý — uměl si jenom dělat reklamu — a jeho dobré předsevzetí se zhroutilo. Byl na člověka pyšný, považoval člověka za svůj nejlepší vynález, člověk byl jeho mazlíček hned po mouše domácí, a tak nemohl snést myšlenku, že by o něho úplně přišel. Nakonec se rozhodl, že malý vzorek lidstva zachrání a ostatní utopí.

Nic nemůže být pro Něho charakterističtější. Všechny ty hanebné lidi stvořil a On sám byl zodpovědný za jejich chování. Ani jediný z nich si nezasloužil smrt, ale zničit je byla přesto jistě dobrá myšlenka. Především proto, že už

jejich stvořením byl spáchán zločin, a nechat je, aby se množili, znamenalo jen pokračování v tomto zločinu. V nadřzování někomu z nich však nemohla být žádná spravedlnost, žádná slušnost — měli být utopeni všichni, nebo nikdo.

Ale ne, tak to Bůh nechtěl. Rozhodl se půl tuctu lidí zachránit a zkusit to s tou rasou ještě jednou od začátku. Nebyl schopen vidět, že to s ní půjde znova od deseti k pěti, neboť Prozíravý je jenom v reklamě, kterou o sobě šíří.

K záchraně si zvolil Noema a jeho rodinu, zbytek se chystal vyhubit. Naplánoval archu a Noe ji postavil. Ani Bůh, ani Noe předtím žádnou archu nepostavili, nevěděli o archách vůbec nic, takže se dalo čekat, že to bude něco mimořádného. Taký bylo. Noe byl farmář, a ačkoli věděl, jaké parametry má archa splňovat, byl naprosto neschopný říct, zda bude dost velká (což nebyla) na všechno, co se od ní čekalo, a netroufal si Pánu poradit. Bůh nevěděl, že není dost velká, ale riskoval a přiměřené rozměry nenavrhl. Nakonec byl koráb mnohem menší, než měl být, a svět na to dodnes doplácí.

Noe postavil archu. Postavil ji, jak to nejlíp dovedl, ale zapomněl na většinu nejpodstatnějších věcí. Koráb neměl kormidlo, neměl plachty, neměl kompas, neměl žádná čerpadla, žádné námořní mapy, žádnou stanovenou trasu, žádné kotvy, lodní deník, osvětlení, ventilaci, a pokud jde o lodní skladiště — což byla hlavní věc - čím méně o něm budeme mluvit, tím lépe. Měl být na moři jedenáct měsíců a byl by potřeboval dvě stejně velké archy se zásobou pitné vody — žádná další archa se však nekonala. Voda zvenčí se použít nedala: z poloviny byla slaná a lidé a zvířata ji nemohli pít. Neboť Bůh chtěl zachránit nejen vzorek lidské rasy, nýbrž také vzorek ostatních zvířat. Musíte si uvědomit, že když Adam snědl rajske jablko a poučil se o rozmnožování, ostatní zvířata ho při tom pozorovala a naučila se té Dovednosti také. Byla to od nich mazanost, neboť zvířata tak dostala z jablka všechno, co za něco stálo, a přitom je neochutnala a nenakazila se tak neblahým Mravním smyslem, zdrojem veškeré nemorálnosti.

DOPIS V

Noe počal sbírat zvířata. Měl sebrat po jednom páni všeho, co ve zvířecím světě chodilo, plazilo se, plavalo či létalo. Jsme odkázáni pouze na dohady, jak dlouho tento sběr trval a kolik to stálo, neboť o těchto detailech neexistují záznamy. Když Symmachus v císařském Římě dělal přípravy na uvedení svého mladistvého syna do světa dospělých, vyslal muže do Asie, Afriky a jinde, aby shromáždili divoká zvířata pro zápasy v aréně. Těmto mužům trvalo tři roky, než zvířata shromáždili a dopravili do Říma. Chápejte, šlo pouze o čtvernožce a aligátory — nešlo o ptáky, o žáby, o červy, o vši, o krysy, blechy, klíšťata, housenky, pavouky, mouchy, moskyty — nešlo o nic jiného než o obyčejné čtvernožce a aligátory. A z čtvernožců jenom o ty bojovné. Přesto to bylo, jak jsem řekl: shromáždit je trvalo tři roky a náklady na zvířata, dopravu a mzdy dosáhly výše 4 500 000 dolarů.

Kolik to bylo zvířat? To nevíme. Bylo jich však méně než pět tisíc, neboť to byl největší počet zvířat, jaký byl kdy shromážděn pro ony římské show — a byl to Titus, nikoli Symmachus, kdo takovou kolekci dal dohromady. Ve srovnání s Noemovým kontraktem to ovšem byla zanedbatelná maličkost. Jen ptáků, zvířat a obyvatel sladkých vod musel sebrat 146 000 druhů. A pokud jde o hmyz, běželo o více než dva milióny exemplářů.

Tisíce a tisíce takových potvůrek je velice obtížné chytit, a kdyby se toho Noe nevzdal a nerezignoval, chytal by je dodneška, jak se píše v knize Leviticus. Nechci ovšem tvrdit, že Noe schválně nedodržel svůj slib. To rozhodně ne. Pochytil tolik potvor, na kolik měl místo, a pak toho nechal.

Kdyby mu byly hned na začátku jasné všechny požadavky, pochopil by, že potřebuje celou flotilu arch. Nevěděl však, kolik zvířecích druhů se po světě potuluje, a jeho šéf to také nevěděl. Do archy se proto nedostal klokan, vačice, příšera z americké řeky Gila, ptakopysk a spousta jiných nepostradatelných požehnání, která milující Stvořitel lidem poskytl a na něž okamžitě zapomněl, protože se už před dlouhou dobou odstěhovala na druhou stranu světa, kterou Bůh nikdy neviděl a jejíž problémy se Ho nedotýkaly. Všechny tyto potvory se tedy jen o vlasek neutopily.

Unikly tomu osudu pouze náhodou. Nebylo totiž dost vody, aby zaplavila celý svět. Stačila jenom na potopu jednoho malého koutku zeměkoule — zbytek zeměkoule byl tehdy neznámý a předpokládalo se, že neexistuje.

Událostí, která skutečně a s konečnou platností zapříčinila, že se Noe spokojil s krámskými vzorky některých zvířecích druhů a ostatní nechal vymřít, byl však incident, k němuž došlo v posledních dnech před potopou: přihnal se jakýsi vyplašený cizinec a přinesl nanejvýš znepokojující novinku. Vyprávěl, že tábořil v nějakých horách a údolích asi šest set mil odtud a uviděl tam něco pozoruhodného. Stál na srazu, odkud bylo vidět široké údolí, a v tom údolí spatřil vlnici se černé moře divných živočichů. Nakonec se ty potvory valily přímo pod ním, rvaly se, zápasily, strkaly se, skučely, frkaly — hrozné obrovské hromady rozdivočeného masa! Lenochodi velcí jako sloni, žáby veliké jako krávy, jeden samec neuvěřitelně velkého megateria s celým harémem, saurové, saurové a ještě saurové, skupina za skupinou, rod za rodem, druh za druhem — stovku stop dlouzí, třicet stop vysocí a dvakrát tak hašteřiví: jeden praštil jistého naprosto nevinného durhamského býka ocasem a ten vyletěl tři sta stop do vzduchu, jen to zasvištělo, pak dopadl muž, který to vyprávěl, k nohám, škytl a bylo po něm. Muž pravil, že se tato obrovitá zvířata doslechla o arše a táhnou sem. Chtějí se zachránit před potopou. A netáhnou sem pouze v párech, táhnou sem všechna; vůbec nevědí, že pasažéři jsou omezeni na jeden pár od každého druhu, prohlásil muž, a na nějaké předpisy ostatně stejně kašlou. Chtějí vyplout v téhle arše nebo se od někoho kompetentního dovědět, proč to není možné. Muž pravil, že do archy se jich nevejde ani polovička. A navíc mají hlad a sežerou všechno nač přijdou, včetně shromážděného zvěřince a celé Noemovy rodiny. Všechny tyto skutečnosti byly v biblickém líčení potlačeny. Nenajdete tam o nich ani zmínku. Celá věc se ututlala. Bible neuvádí ani jména těchto obrovských živočichů. Je to důkaz, že když lidé hanebně nedodrží podmínky řádné uzavřené smlouvy dokáží to zatusovat v biblích stejně jako kdekoliv jinde. Ona silná zvířata by měla pro člověka nesmírnou cenu právě dnes, kdy je tak drahá a přetížená doprava, ale jsou prostě všechna ztracena Noemovou vinou. Všechna se utopila. Některá z nich už před osmi milióny lety.

Když tedy cizinec dovyprávěl, Noe pochopil, že musí zmizet, než sem ty příšery dorazí. Byl by vyplul nejraději okamžitě, ale čalounici a malíři pokojů ještě museli dokončit práci na salónu pro mouchu domácí, což zabralo jeden den. Další den trvalo, než se podařilo mouchy dostat na palubu. Bylo jich šedesát osm miliard a Bůh měl stále obavy, že jich není dost. Třetí den byl ztracen nakládáním vybraného svinstva, aby se mouchy měly čím živit. Pak Noe konečně vyplul, v poslední chvíli, protože archa sotva mizela za obzorem, když na břeh dorazily příšery a připojily se v pláči a bédování k té spoustě vzlykajících otců, matek a poděšených malých dětí, kteří se v lijáku drželi balvanů, na něž dorážely vlny, a vysílali úpěnlivé modlitby k Nejspravedlivějšímu, Nejslovitějšímu, Nejsilnějšímu Bohu, jenž nikdy neodpověděl na jedinou modlitbu od chvíle, kdy vznikly zrno po zrno z písku skály, a jenž neodpoví ani za další věky, až se opět skály promění v písek.

DOPIS VI

Třetího dne kolem poledne se zjistilo, že na břehu zůstala zapomenuta jedna moucha. Zpáteční cesta byla dlouhá a obtížná vzhledem k tomu, že nebyly námořní mapy a kompas, a také protože pobřeží se neustále měnilo. Nepřetržitě stoupající vody zaplavily níže položené orientační body, a ty výše položené vypadaly nezvykle. Po šestnácti dnech úporného a poctivého hledání však byla moucha konečně nalezena a přivítána na palubě chorály díkůvzdání a vděčnosti, přičemž Noemova rodina stála celou dobu se smeknutými pokrývkami hlavy v hluboké úctě před Božským původem té mouchy. Byla unavená a vyzáblá, doplatila trošku na špatné počasí, ale jinak na tom byla docela dobře. Muži a jejich rodiny umírali hladu na holých vrcholcích hor, ale moucha hladu netrpěla, neboť spousta mrtvol ji zásobovala prvotřídní a řádně navinulou potravou. Tak byl tento posvátný tvor Božskou prozítkostí zachován. Božskou prozítkostí. To je správný výraz. Moucha totiž nezůstala na břehu pouhou náhodou. Nikoli, zde zasáhla ruka Prozítkosti. Náhodou neexistují. Všechno, co se děje, děje se za nějakým účelem. Všechny události jsou od samého počátku času předvídané, naplánovány, určeny. Od jitra Stvoření Pán předvídal, že Noe, polekaný a zmatený invazí obrovských patentovaných zkamenělin, předčasně vypluje na moře a nebude mít na palubě jistou neocenitelnou chorobu. Všemi ostatními chorobami bude zásoben, ty bude moci začít distribuovat mezi novými lidskými rasami, jen co se opět objeví na světě, ale jedna z nejlepších — tyfová horečka — mu bude chybět. To je neduh, který je za zvlášť příhodných okolností schopen člověka naprosto zruinovat a přitom ho nezabít. Po tyfové horečce se může pacient postavit na nohy a ještě dlouho žít, ovšem hluchý, němý, slepý, chromý a slabomyslný. Hlavním šířitelem této nemoci je moucha domácí, která je v tomto oboru schopnější a efektivnější než všichni ostatní distributoři téhle hrozné metly dohromady. Na začátku času tedy Bůh předurčil, aby tato moucha zůstala na břehu, vyhledala člověka který zemřel na tyfus, pochutnala si na jeho hnilobě, omočila si nožky v tyfových bacilech a přenesla je na znovu zalidňovaný svět, aby tam mohly dále žít podle zákona přírody, zákona Božího. Za věky, které od té doby uplynuly, zaplnila tato jediná moucha domácí miliardy nemocničních lůžek, obohatila svět o miliardy potácejících se lidských trosek a dodala hřbitovům miliardy mrtvol.

Je nesmírně obtížné pochopit povahu biblického Boha. Je to zmatená směs protikladů: rozplzlé nestálosti a železné pevnosti, dobrácké abstraktní morálky postavené na slovech a tvrdé ďábelské morálky vyplývající z činů, prchavých laskavostí, jimiž se kaje z trvalé zlovůle.

Když však po dlouhém lámání hlavy naleznete k Jeho povaze klíč, začnete tomu aspoň trochu rozumet. S výstřední, dětskou, ohromující otevřeností nám Bůh ten klíč poskytuje sám. Je to nesnášenlivost!

Předpokládám, že vám to vyrazí dech. Víte přece — v jednom ze svých dřívějších dopisů jsem se o tom zmínil — že mezi lidskými bytostmi se nesnášenlivost považuje jednoznačně za slabost, za známku nízkého intelektu, za rys každého nízkého intelektu, za niž se však i ten nejnižší stydí, a když jej někdo z nesnášenlivosti obviní, lživě ji zapře a považuje takové nařčení za urážku.

Nesnášenlivost. Nezapomeňte na ni, mějte ji neustále na paměti. Je to skutečně klíč, jehož pomocí částečně pochopíte Boží jednání. Bez něho je nikdo pochopit nemůže. Jak jsem už řekl, On sám vysoko pozvedl tento klíč, aby jej každý viděl. Neboť praví — naivně, otevřeně a bez nejmenších rozpaků: „Neboť já jsem Hospodin, Bůh tvůj, Bůh silný, horlivý, navštěvující nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteříž nenávidí mne.”

Chápete, to je, jako kdyby jinými slovy říkal: „Já jsem Hospodin, Bůh tvůj, Bůh slabý, malý, malicherný, jehož rozzuří každá maličkost.”

Vydal vážné varování: nestrpí, aby se nějakému jinému bohu dostalo pár nedělních komplimentů té komické rasy lidiček — chce všechny komplimenty jen pro sebe. Moc si jich cení. Znamenají pro Něho bohatství, takové bohatství, jako pro Zuluafra měďáky.

Ale okamžik — tady jsem přestal být fěr, tady jeho slova zkresluji, předpojatost mě svedla k tomu, že jsem se dopustil nepravdy. Bůh neprohlásil, že žádá všechna pochlebenství pouze pro sebe, vůbec netvrdil, že je odmítá sdílet se svými božskými kolegy. Právil pouze: „Nebudeš mít bohů jiných přede mnou.”

To je něco docela jiného, to Ho staví do mnohem příznivějšího světla — přiznávám. Bohů bylo jako smetí, bylo jich jako dříví v lese. Jak se říká. a On pouze vyžadoval, aby jim byl hodnostně roven. Netrval na tom, aby byl výš než oni, ale nechtěl být také pod nimi. Souhlasil s tím, aby oploďňovali pozemské panny, ale rozhodně nesouhlasil, aby k tomu měli lepší podmínky, než by mohl mít případně On. Chtěl být považován za rovného mezi rovnými. Na tom trval a vyjádřil to naprosto pregnantně: nechtěl mít bohů jiných před sebou. Mohli maširovat po Jeho boku, vedle Něho, ale žádný nesměl to procesí vést. Tuto výsadu nevyžadoval ani sám pro sebe.

Myslíte, že na tomto poctivém a chvályhodném stanovisku setrval? Nikoli. Špatného předsevzetí se dokázal držet na věky věkův, ale dobré Mu nevydrželo ani měsíc. V blízké budoucnosti je odvrhl a s klidem se prohlásil za jediného Boha v celém všehomíru.

Jak jsem řekl, klíčem k Jeho povaze je nesnášenlivost; ta prochází jako červená nit celou Jeho historií. Je kostrou všech Jeho sklonů, je základem Jeho charakteru. Jak mňavoučká věčička dokáže zničit Jeho rozšafnost a zbavit Ho rozvahy, dotkne-li se té Jeho opruzené netolerance! A nic Ho nedopálí tak rychle, s jistotou a přehnaně, jako podezření, že je nablízku nějaká konkurence k Jeho Božské nucené správě vesmíru. Obava, že když Adam a Eva snědli ovoce ze Stromu poznání, mohli by se stát „rovni bohům“, Ho tak rozpálila, že ztratil všechnu míru. Nedokázal prostě jednat s těmi chudáky ani fěr, ani shovívavě, nedokázal si dokonce ani odepřít zločinnou krutost vůči jejich nevinnému potomstvu. Do dnešního dne se Jeho rozum z tohoto šoku nevzpamatoval, je od té doby posedlý divokou noční můrou pomstychtivosti, a skoro to vypadá, že dal všechny své vrozené duševní schopnosti do služeb vymýšlení bolestí, útrap, hrůz a pokořování, jimiž ztrpčuje krátký život Adamových potomků. Pomyslete jenom na nemoci, které pro ně vynalezl! Je jich nesmírná spousta, jejich jména by se nevešla do žádné knihy. A každá z nich je pastí nalíčenou na bezbrannou oběť.

Lidská bytost je stroj. Automatický stroj. Je sestavena z tisícovek komplikovaných a jemných mechanismů, jež harmonicky a perfektně fungují v souladu se zákony přírody a jež člověk sám nemůže ovládat, nad nimiž nemá žádné právo kontroly. pro každý z těch tisícovek mechanismů Stvořitel naplánoval nepřítele, jehož posláním je mechanismy týrat, trápit, obtěžovat; poškozovat, postihovat je bolestmi a strastmi, a nakonec je zničit. Na jediný mechanismus Stvořitel nezapomněl.

Tito nepřátelé pilně pracují od kolébky až do hrobu, nedopřejí si odpočinku ve dne ani v noci. Je to armáda.

Organizovaná armáda, armáda obláhatelů, útočníků, armáda v pohotovosti, bdělá, horlivá, nelitostná, houževnatá armáda, která nikdy neuzavírá příměří.

Nepřátelé útočí v síle čtyry, roty, praporu, pluku, brigády, divize, armádního sboru, čas od času zaútočí na lidstvo na celé frontě. Je to Velká armáda Stvořitele a On je jejím vrchním velitelem. Na jejích hrozných zástavách vlají ve slunečním světle nápisy: Neštěstí, Nemoc a jiné jim podobné.

Nemoc! To je hlavní, úderná, zničující síla! Napadá nemluvně v okamžiku, kdy se narodí, stíhá je jedním neduhem za druhým: záškrtem, zarděnkami, příušnicemi, střeptavými potížemi, bolestmi, v nichž se mu prořezávají zoubky, spálou a jinými dětskými specialitami. Jak dítě vyrůstá, nastupují další speciality. Pronásledují je od mládí do zralého věku, od zralého věku do stáří a od stáří do hrobu.

Pokuste se teď s těmito fakty na paměti uhadnout, jaká je mezi lidmi nejoblíbenější přezdívka onoho zuřivého vrchního velitele! Ušetřím vám námahu — ale nesmíte se smát. Říkají mu Náš Otec Nebeský.

Je prostě neuvěřitelné, jak funguje lidský mozek. Křesťan vychází z tohoto zaručeného, jistého, neochvějného a nekompromisního předpokladu: Bůh je vševědoucí a všemocný.

Je-li tomu tak, potom se nemůže stát nic, o čem by On předem nevěděl, že se stane. Nic se neděje bez Jeho dopuštění. Nemůže se udát nic, čemu se On rozhodne zabránit.

To je dost jasné, nemám pravdu? Znamená to, že Stvořitel je pochopitelně zodpovědný za všechno, co se děje. Je to tak?

Křesťan to výslovně připouští ve větě, kterou jsem podtrhl. Připouští to s hlubokým přesvědčením, s nadšením.

A pak — když takto udělal Stvořitele zodpovědným za všechny ty shora vyjmenované bolesti, choroby a mizérie, jimž by přece mohl zabránit — zcela normální křesťan se k Němu lichotí a říká mu Otče náš!

Je to skutečně tak, jak píšu. Člověk vyzbrojí Stvořitele všemi rysy, jež jsou vlastní zloduchovi, a pak dospěje k názoru, že zloduch a otec je vlastně totéž. Přitom by rozhodně nesouhlasil s názorem, že zlovolný šílenec a správce nedělní školy jsou v zásadě stejní. Co říkáte lidskému způsobu myšlení? Tedy — co mu říkáte, pokud máte za to, že něco takového vůbec existuje?

DOPIS VII

Noe a jeho rodina byli zachráněni — pokud se to dá pokládat za nějakou výhodu. Vložil jsem do předcházející věty slůvko pokud z toho důvodu, že na světě není inteligentní lidská bytost ve věku šedesáti let, která by souhlasila s tím, že prožije svůj život znova od začátku. Ani svůj život, ani život někoho jiného. Ano, Noemova rodina byla zachráněna, ale nebyla na tom nijak slavně, protože každý její člen byl plný mikrobů. Plný až po kořínky vlasů, tlustý mikrob, obézní mikrob, nafouklý mikrob iako balón. Byl to nepřijemný stav, ale nedalo se nic dělat, neboť bylo nutno zachránit dostatečné množství mikrobů, aby bylo zajištěno zásobování budoucích lidských rodů pustošivými chorobami, a na palubě archy bylo jenom osm lidí, kteří mikrobům mohli posloužit jako ubytovací prostory. Mikrobby byly daleko nejdůležitější částí lodního karga, částí o níž se Stvořitel nejvíce strachoval, jíž nejvíce fandil. Musely tedy dostat výživnou potravu a příjemné hotelové pokoje. Šlo o bacily tyfu, cholery, vztekliny, o potvůrky, které mají na starosti strnutí čelistí, tuberkulózu, černý mor, a o stovky jiných aristokratů, zvláště drahocenných tvorečků, reprezentantů Boží lásky k lidem, požehnaných dárečků milujícího Otce jeho dětem. Všechny musely být přepychově ubytovány a bohaté zásobeny potravou. Nastěhovaly se tedy do nejvybranějších míst vnitřností Noemovy rodiny: do plic, do srdce, do mozku, do ledvin, do krve, do střev. Do střev zejména. Nejoblíbenějším útlukem se jim stalo tlusté střevo. Tam se shromáždily v nespočetných miliardách, pracovaly a živily se, mrskaly se tam a pěly ódy chvály a díkůvzdání. V noci, když byl klid, jste mohli slyšet jejich tichoučké mručení. Tlusté střevo bylo vlastně jejich nebe. Nacpaly je k prasknutí, bylo jimi tuhé jako kus plynového potrubí. A mikrobby na ně byly velice pyšné. Vděčně se o něm zmiňovaly i ve svém hlavním chorálu:

Svatou zácpu opěváme,
její zvuk zní převešele

o každické lidské střevo
chválí jméno Stvořitele.

Noemova rodina byla v arše vystavena značnému a rozmanitému nepohodlí. Musela žít přímo uprostřed spousty zvířat, dýchat jejich trapný zapach dnem i noci ji ohlušoval jejich řev a skuení Navic byla archa zvláště nevhodným prostředím pro dámy neboť at se podívaly kterýmukoli směrem, všude viděly tisíce potvor, zabývajících se rozmnožováním. A pak tu ovšem byly mouchy. Jejich hejna pronásledovala rodinu po celý den. První byly ráno na nohou a poslední šly večer spát. Přitom se však nesměly zabíjet, nesměly se ani pochroumat, neboť byly svaté, jejich původ byl Božský, byly speciálními mazlíčky Stvořitele, jeho miláčky.

Jiné potvory bylo možné vysadit tu a tam na pevninu: tygry do Indie, lvy a slony do neobydlených pouští nebo do zapadlých míst v džungli, ptáky do bezhraničných oblastí prázdného prostoru, různé druhy hmyzu do toho či onoho klimatického pásma podle jejich povahy a požadavků — ale mouchy? Moucha nemá žádnou národnost, je doma ve všech zónách podnebí, jejím panstvím je celá zeměkoule, její obětí je všechno na světě, co dýchá. Pro to pro všechno je moucha metlou a peklím.

Pro člověka je však Božským velvyslancem, zplnomocněným ministrem, zvláštním zástupcem samotného Stvořitele. Mučí člověka v kolébce, v rojích se slétá na jeho oteklá oční víčka, bzučí, štípe a obtěžuje ho, okrádá ho o spánek a jeho unavenou matku o životní sílu, když musí dlouhé hodiny hlídat a bránit své dítě před pronásledováním těchto neřádů. Moucha trápí nemocného člověka doma i v nemocnici, dokonce na jeho smrtelné posteli, až do okamžiku, kdy vydechne naposledy. Otravuje ho při jídle. Předtím vyčenichá pacienta, který trpí odpornou smrtelnou chorobou, projde se po jeho ranách, nalepí si na nožky milión smrtonosných bacilů, a pak přiletí na stůl zdravého, otře si nožky o máslo a potřísní tyfovými bacily a exkrementy bábovku. Moucha domácí nadělá trosky z více lidských bytostí a zničí více lidských životů než celá nepřeborná spousta jiných Božích poslů smrti a neštěstí dohromady.

Sem byl plný hlístů oblych.

Je báječné, jak důkladně a obsažně Stvořitel prostudoval všechny způsoby, jak mořit člověka. Tvrdil jsem, že vynalezl nositele muk pro jednu každou část lidského těla, že ani jedinou nepřehlédl, a mluvil jsem pravdu. Mnozí chudi lidé musí chodit bosí, protože nemají na boty. A Stvořitel ihned zpozoroval příležitost, která se Mu zde naskytla.

Mimochodem podotýkám, že chudým lidem vždycky věnoval zvláštní pozornost. Devět desetin Jeho vynálezů z oboru nemoci bylo určeno chudákům, a taky se k nim dostalo. Mohovitým byly určeny pouze zbytky. Nemyslete si, že jen tak plácám, skutečně ne: největší množství největších neřádů je opravdu specificky určeno k pronásledování chudáků. Můžete to vyvodit už z faktu, že jedním z nejvznešenějších a nejčastěji užívaných jmen pro Stvořitele, která znějí z kazatelen, je „Ochránce chudých“. Nikdy a za žádných okolností totiž nezazní z kazatelen poklona Stvořiteli, v níž by bylo aspoň zmičko pravdy. Jediným skutečným ochráncem chudáka je jeho bližní. On ho lituje, jemu je ho líto, on to dokazuje svými činy. On dělá mnohé, aby zmínil jeho neštěstí, ale uznání za to se v každém případě dostává Otci na nebesích.

Totéž platí o nemocech. Když věda vyhladí choleru, jež zuří ve jménu Božím, je to Bůh, jemuž se za to dostane uznání, ze všech kazatelen zahlaholí nadšené tirády o tom, jak je hodný! Ano, dokázal to On. Možná že čekal tisíc let, než se k tomu odhodlal. To však nic neznamená; z kazatelen se dovídáme, že celou tu dobu na to myslel.

Když pohněvaní lidé povstanou, smetou věkovitou tyranii a osvobodí nějaký národ, rozradostnění kazatelé to ze všeho nejdřív prohlásí za dílo Boží a vyzvou lid, aby padl na kolena a zahrnul za to Boha chválou. Z kazatelen zazní s uchváceným patosem: „Necht' tyranie pochopí, že na ně shlíží Oko, jež nikdy nespí. Necht' si zapamatují, že Hospodin Bůh náš může ztratit trpělivost, že může rozpoutat bouři svého hněvu v den, kdy se Mu zlíbí.“

Kazatelé zapomínají dodat, že Bůh je nejpomalejším hybatelem ve všemíru, že Jeho Oko sice nikdy nespí, ale klidně by si mohlo zdřímnout, neboť mu trvá staletí, než spatří to, co všechny jiné oči zaregistrují za jediný týden. Že v celé historii neexistuje jediný případ, kdy by Bůh pomyslel na nějaký vznešený čin jako první, ale že na něj vždycky pomyslí o chvíličku později, než jej promyslí a vykoná někdo jiný. Pak se ovšem dostaví a přisvojí si všechny zásluhy.

Abych tedy pokračoval — Sem byl před šesti tisíci lety plný hlístů oblych. Byli nesmírně malí, pro oko nevyzbrojené mikroskopem neviditelní. Všichni Stvořitelovi výrobci smrtelných nemocí jsou neviditelní. To je báječná vymyšlenost. Tisíce let brání člověku, aby pochopil příčiny svých neduhů, a maří jeho pokusy tyto neduhy zvládnout. Teprve velice nedávno se vědě podařilo některé z těchto proradností odhalit.

Nejposlednějším z pozeňnaných triumfů vědy je objev a identifikace maskovaného vraha jménem hlíst obly. Nemoc, kterou způsobuje hlíst obly, měla na světě plné ruce práce od okamžiku, kdy Sem přistál na Araratu, ale vlastně nikdy ani nebyla za nemoc pokládána. O lidech, kteří jí onemocněli, se prostě předpokládalo, že jsou líní, a ostatní jimi proto opovrhovali a posmívali se jim, zatímco je měli politovat. Hlíst obly je obzvláště potměšilý a utajený Stvořitelův vynález a plnil své úkoly přísně tajně a nikým neobtěžován celé věky. Onen lékař a jeho pomocníci ho teď vyhladí.

S pomocí Boží ovšem Bůh o tom přemýšlel a odhodlával se k tomu šest tisíc let. Myšlenka vyhladit hlísty oblé byla Jeho. Jen taktak a byl by ji proměnil v čin před dr. Charlesem Wardellem Stilesem. Když se za to rozdávala uznání, to se ovšem neomeškal. Jako vždy.

Vyhladit hlísty oblé přijde na milión dolarů. Bůh se pravděpodobně právě chystal tuto sumu věnovat, když se týmž nápadem před Něho protlačil člověk -- jako obvykle. Pan Rockefeller. Ten dá k dispozici milión dolarů ale uznání za to se dostane někomu úplně jinému - jako obvykle.

Dnešní raníky přinášejí zprávy o některých stránkách činnosti hlístů oblych.

Tento parazit snižuje často životaschopnost postižených tak, že zpomaluje jejich fyzický i mentální vývoj, zvyšuje jejich náchylnost k jiným nemocem a snižuje jejich pracovní výkon. V oblastech největšího výskytu hlístů vzrůstá úmrtnost na tuberkulózu, zápal plic, tyfus a malárii. Dokázalo se, že snížená životaschopnost obrovské spousty lidí,

kteřá vážně ovlivňuje hospodářský vývoj, dlouho připisovaná malárii a vlivům klimatu, je ve skutečnosti v některých oblastech zaviněna tímto parazitem. Choroba způsobená hlísty si nevybírá a stíhá utrpením a smrtí nejinteligentnější a nejzamožnější lidi stejně jako ty méně šťastné. Podle konzervativních odhadů jsou tímto parazitem postiženy dva milióny lidí. Nejrozšířenější je choroba u dětí školního věku, a u nich má také nejvážnější průběh.

I když je infekce velice rozšířená a vážná, jsou slibné vyhlídky na její potření. Nemoc se dá lehce diagnostikovat, snadno a účinně léčit a při použití, vhodných hygienických opatření jí lze úspěšně předcházet (s Boží pomocí).

Na ubohé děti tedy shlíží Otcovské Oko, jež nikdy nespí, jak vidíte. Tato smůla je pronásleduje od začátku věků. Jim a zejména „chudákům Božím“ — jak zní sarkastická fráze — se nikdy nepodařilo vymanit se z pozornosti tohoto Oka.

Ano, zejména chudí, ponížení a zaostali lidé na to doplácet nejvíce. Vezměte si například africkou "spavou nemoc".

Tato ohavná krutost si vybrala za oběť rasu nevědomých a neškodných černochů, kterou Bůh umístil do odlehle divočiny a tam na ni shlédl rodičovským Okem — tím, co nikdy nespí, když se ukáže možnost rozmnožit něčí starosti! O tyto lidi se Bůh postaral už před potopou. Jeho vyvoleným agentem byla moucha, příbuzná mouchy tse-tse. Moucha tse-tse ovládá kraj kolem řeky Zambezi, zabíjí tam dobytek a koně, a tím se stará, aby tato oblast byla pro lidi neobyvatelná. Hnusná příbuzná mouchy tse-tse je opatrovnící mikroba, jenž působí spavou nemoc. Chám ve svém těle zachránil před utopením spoustu těchto mikrobů, a když archa přistála, zanesl je do Afriky. Tak byla zahájena vyhlazovací operace, která byla v běhu bez přerušení šest tisíc let, než do jejího tajemství strčila nos věda a vyčlenila zdroj nemoci. Zbožní národové teď děkují Bohu a velebí Ho, že přišel zachránit své ubohé černé děti.

Kazatelé tvrdí, že si tu chválu zaslouží, neboť On prý dal vědcům inspiraci. Bůh je skutečně podivné stvoření. Spáchá strašný zločin, bez přestávky šest tisíc let v tomto zločinu pokračuje, a pak mu patří chvála, protože navrhne někomu jinému, aby Jeho krutost zmírnil. Tvrdí se o Bohu, že je trpělivý, a On zřejmě opravdu je, protože jinak by už dávno uvrhl kazatele do věčného prokletí za ty jejich strašné komplimenty.

O spavé nemoci, jinak nazývané též „černošská letargie“, říká věda toto:

Vyznačuje se periodami spánku, které se opakují v jistých intervalech. Nemoc trvá čtyři měsíce až čtyři roky a vždycky končí smrtí. Její oběť je zprvu malátná, oslabená, bledá a otupělá. Otekou jí oční víčka a kůže se pokryje vyrážkou. Upadá do spánku uprostřed řeči, jídla nebo práce. V dalším stadiu nemoci oběť jen s obtížemi přijímá potravu a velice zhubne. Objeví se příznaky podvýživy, boláky z prolezení, a potom dojde ke křečím a pacient umírá. Někteří nemocní zešílí.

Je to ten, jehož církev a lidé nazývají Náš Otec Nebeský, kdo vynalezl mouchu a vyslal ji, aby roznášela mezi ubohými divochy, kteří Velkému Zločinci nikdy neublížili, hrůznou mizérii, melancholii, bídu rozkladu těla i ducha. Na světě neexistuje člověk, který by těch černých trpících ubožáků nelitoval, neexistuje člověk, který by jim nepomohl, kdyby to bylo v jeho silách. Abyste našli jedinou bytost, které jich není líto, musíte si zajít na nebesa. Abyste našli jedinou bytost, která je může vyléčit a přitom pro to nikdy ani nehnula prstem, musíte si zajít tamtéž. Existuje pouze jediný otec natolik krutý, aby byl schopen postihnout své dítě touto strašlivou chorobou — pouze jediný. Žádná z věcností nedokáže zrodit druhého takového.

Máte rádi vyčítavá poetická horlení, vytrysklá přímo ze srdce? Pak vám mohu posloužit jedním, vytrysklým přímo z rozbolavěného srdce jednoho otroka:

Nespočetné tisíce truchlí
nad lidskou nelidskostí k člověku!

Povím vám žertovnou historku, která je svým způsobem patetická. Jakýsi člověk vstoupil do církve a ptal se kněze, co má dělat, aby byl hoden svého nového stavu. Kněz řekl: „Musíš napodobit našeho Nebeského Otce, musíš se naučit být jako On.“ Muž pilně, pečlivě a s porozuměním prostudoval bibli, pak vyslal k nebesům modlitbu, aby Pán řídil jeho kroky, a dal se do napodobování. Shodil svou ženu ze schodů, ona si zlomila páteř a ochrnula na celý život. Vydal svého bratra do rukou podvodníka, který ho oloupil o celý majetek, a pak ho poslal do chudobince. Naočkoval jednomu ze svých synů hlísty oblé, druhému spavou nemoc a třetímu kapavku. První dceru zaopatřil spálou a způsobil, že ohluchla, oněměla a oslepla. Potom pomohl nějakému darebákovi svést druhou dceru, načež se jí zřekl a ona zemřela v nevěstinci, a než vydechla naposledy proklela ho. Pak to vše ohlásil knězi, který pravil, že takto Otce Nebeského v žádném případě napodobovat nelze. Na viru obrácený se zeptal, v čem pochybil, ale kněz obrátil stránku a začal mluvit o počasí.

DOPIS VIII

Člověk je nepochybně nejzajímavější blázen ve všemíru. A také nejvystřednější. Nemá jediný psaný zákon, ve své bibli ani mimo ni, který by měl za cíl a záměr něco jiného, než omezovat nebo mařit zákon Boží.

Jenom velice zřídka je schopen vzít jednoduchý fakt a pochopit jej jinak než špatně. Nemůže za to. Takovým způsobem je totiž zkonstruován onen guláš, jemuž říká mozek. Posuďte sami některé věci, jež člověk připouští, a podivné závěry, které z nich dělá. Připouští například, že Bůh stvořil člověka. Člověk Ho o to nežádal, člověk to na Něm nevymáhal.

Zdálo by se, že z toho jednoznačně a neoddiskutovatelně vyplývá, že Bůh a jedině Bůh je zodpovědný za lidské činy.

Člověk to však popírá.

Připouští, že anděly stvořil Bůh perfektní, bez poskvrnky a imunní proti bolestem i smrti, a že kdyby se Mu bylo zlíbilo, mohl se zachovat stejně laskavě i k člověku, ale popírá, že by Bůh byl měl nějaký morální závazek to udělat.

Připouští, že člověk nemá morální právo být svévolně krutý k dítěti, jež zplodil, postihovat je bolestivými nemocemi a smrtí, ale odmítá omezit Božská privilegia v tomto ohledu, pokud jde o děti, jež zplodil On. Bible a lidské zákony zakazují vraždu, cizoložství, smilstvo, lež, zradu, lupičství, utiskování a jiné zločiny, ale současně tvrdí, že Bůh tyto zákony nemusí dodržovat a že má právo porušovat je podle libosti. Připouští, že Bůh dal každému člověku při narození jeho temperament, jeho povahu. Připouští, že člověk tento temperament nemůže žádným způsobem změnit, že je navždy odsouzen k tomu, jednat jeho vlivem. Přestože jednomu člověku mohou být dány do vínku děsivé vášně a druhý jich naopak může být zcela prost, je v lidských očích správné a rozumné prvního za jeho zločiny trestat a druhého odměňovat, že se žádných zločinů nedopustil. Uvažujeme chvilku o těchto kuriozitách.

Temperament (Povaha)

Vezměme dva zcela rozdílné druhy temperamentu - povahu kozla a povahu želvy.

Žádné z těchto stvoření si svůj temperament samo nezvolilo, nýbrž se s ním narodilo stejně jako člověk, a nemůže jej změnit o nic více než on.

Temperament je Boží zákon vepsaný do srdce každého stvoření Bohem vlastnoručně, každé stvoření jej musí být poslušno a také jej bude poslušno navzdory všem omezením a zákazům, ať pocházejí odkudkoli.

Dobře tedy: dominantním rysem kozlího temperamentu je vilnost, to je Boží zákon v jeho srdci, toho musí být a také je poslušen v době říje čtyřadvacet hodin denně a na jídlo a pití při tom ani nepomyslí. Kdyby bible kozlu přikázala „Nesesmilniš, nezczizolžiš“, dokonce i člověk — ten blbeček — by pochopil, že takový příkaz by byl idiotský, a považoval by za samozřejmé, že kozel nesmí být trestán za to, že je poslušen zákona svého Stvořitele. A přitom považuje za správné a spravedlivé, když je takový příkaz vydán pro lidi. Pro všechny lidi bez rozdílu.

Je to pitomost na první pohled, neboť pokud jde o temperament, o skutečný zákon Boží, jsou mnozí muži kozlové.

Nemohou si pomoci a musí smilnit, když se jim k tomu naskytne příležitost, zatímco na druhé straně je řada mužů, kteří si zásluhou svého temperamentu mohou zachovat čistotu, a když žena zrovna neoplývá atraktivností, dokážou příležitosti nevyužít. Bible však zakazuje smilnění totálně, ať si s tím příslušná osoba může poradit, nebo ne.

Nedovoluje žádné rozlišování mezi kozlem a želvou ~. mezi horkokrevným, vznětlivým kozlem, který musí mít kapku toho smilstva každý den, jinak by umřel a mezi želvou, frigidní puritankou, která si dopřeje tu kratochvíli jednou za dva roky, a ještě zrovna uprostřed usne a neprobudí se šedesát dní. Žádná kozlí dáma není bezpečná před zločinným útokem na svou nevinnost ani v den sabatu, pokud je do vzdálenosti tří mil po větru jediný kozlí gentleman a pokud ji od něho nedělí aspoň čtrnáct stop vysoká zeď. Naproti tomu neexistuje želví pán či dáma, kteří by po radostech smilnění zatoužili tak, aby jim stálo za to znesvětit sabat. Podle podivného lidského myšlenkového pochodu však kozel zasluhuje potrestání a želva chválu.

„Nesesmilniš“ je příkaz, jehož musí být poslušen každý bez výjimky. Jeho plnění se vyžaduje od těchto lidských kategorií:

Novorozeňata.

Děti v kolébce.

Školní děti.

Mladíci a děvčata.

Mladí zletilci.

Starší zletilci.

Čtyřicetiletí muži a ženy.

Padesátiletí.

Šedesátiletí.

Sedmdesátiletí.

Osmdesátiletí.

Devadesátiletí.

Století.

Citovaný příkaz mezi nimi nerozděluje své břemeno rovnoměrně, a ani nemůže.

Pro tři dětské kategorie to není nic těžkého.

Pro následující tři kategorie je to těžké, těžší a ještě těžší břímě. Setsakramentsky těžké.

Pro další tři kategorie váha břemene blahoslaveně klesá.

Poté už příkaz zkazil vše, co se dalo, a bylo by jej možné poslat do výslužby. Přesto se na jeho platnosti s komickou imbecilitou trvá a jeho zdrcující klatbě jsou podrobeny i čtyři zbývající kategorie.

Chudáci starouškové, nejsou schopni příkazu neuposlechnout, i kdyby se o to zuby nehty snažili. A představte si - protože se zbožně vzdávají smilnění mezi sebou, jsou za to hodni chvály! Což je nesmysl, neboť i bible je natolik soudná, že ví, že kdyby ten nejstarší veterán mohl získat na hodinku tracené mládí, vykašlal by se na přikázání a zkazil by první ženu, jež by mu padla do ruky, i kdyby ji viděl poprvé v životě.

Je to, jak jsem řekl: každé ustanovení v bibli i v zákonících je pokus zrušit zákon Boží — jinými slovy nezměnitelný a nezničitelný zákon přírody. Bůh těchto lidí jim na miliónech svých činů dokázal, že žádný biblický zákon nerespektuje. On sám porušuje každý z nich, ty, které se týkají smilnění, i všechny ostatní.

Zákon Boží, naprosto zřetelně vyjádřený ve stavbě ženského těla, je tento: Nebudiž omezováno tvé obcování s druhým pohlavím po nišížádnou dobu tvého života.

Zákon Boží, naprosto zřetelně vyjádřený ve stavbě mužského těla, je tento: Po dobu celého života svého budiž

podroben neoblomným sexuálním limitům a omezením.

Od doby, kdy žena dovrší sedmi let, až do doby, kdy zemře sešlostí věkem, je třidvacet dní v měsíci (pokud není těhotná) připravena k akci a schopna akce. Tak schopna, jako svícen je schopen přijmout svíčku. Schopna každý den, schopna každou noc. Navíc tu svíčku chce, přeje si ji, touží po ní, jak ji velí zákon Boží v jejím srdci.

Muž je však schopen pouze krátce a v poměrně malém rozsahu, odpovídajícím Božímu zákonu jeho pohlaví. Je schopen od svých šestnácti nebo sedmnácti let počínaje asi tak po období pětatřiceti roků. Po padesátce jeho výkonnost klesá, intervaly se prodlužují a s uspokojením to není valně ani u jednoho, ani u druhého partnera, zatímco mužova prababička je pořád jako nová. S jejím vybavením se nic neděje. Její svícen je pevný jako býval, zatímco jeho svíčka v poryvech věku rok za rokem slábne a měkne a je nakonec uložena k truchlivému odpočinku v naději na blažené zmrtvýchvstání, k němuž nikdy nedojde.

Žena je stvořena tak, že její vybavení je mimo službu tři dny za měsíc a po jistou část těhotenství. V těchto dvou obdobích jí není dobře a často trpí. Slušnou a spravedlivou kompenzaci za to je veliké privilegium neomezeného smilnění po všechny ostatní dny jejího života.

Takový je zákon Boží, jenž vyplývá z jejího výrobního typu. Co se děje s tímto velikým privilegiem? Může jej svobodně využívat? Nikoli. Nikde na celém světě. Všude je o to oloupena. Kdo je za to zodpovědný? Člověk — muž. Mužské zákony — pokud bible je opravdu Slovem Božím.

Zde máte výmluvný vzorek mužských „rozumových schopností“, jak je nazývá. Muž si všímá jistých faktů. Například toho, že za celý život neprožije den, v němž by mohl uspokojit jedinou ženu. A dále toho, že žena nepřežije den, v němž by nedokázala unavit, zničit, vyřadit z provozu deset exemplářů mužského vybavení, s nimiž by se dostala do postele.* Muž si dá tato naprosto jasná a výmluvná fakta dohromady, a pak z nich vyvodí tento ohromující závěr: Je vůli Stvořitele, aby se žena omezila pouze na jednoho muže.

Načež muž zformuluje tento jedinečný závěr do zákoná, jenž má platit jednou provždy.

A p řitom to s ženou vůbec neprokonzultuje. Ačkoli ta zde má v sázce tisíckrát víc než on. Jeho mužné schopnosti jsou omezeny průměrně na sto úkonů ročně po období padesáti let, kdežto její schopnosti vystačí na tři tisícovky ročně po tu dobu - a po všechna další léta jejího života. Mužův celoživotní vklad do věci je pět tisíc osvěžujících činů, zatímco ženin obnáší sto padesát tisíc. A místo toho, aby muž nechal spravedlivě a čestně formulaci onoho zákona na osobě, jež má na celé záležitosti neporovnatelně větší zájem, to neuvěřitelně čině, kterému vlastně o nic nejde, jej zformuluje samo!

Už dříve jste se z mých dopisů mohli přesvědčit, že lidé — a zejména muži — jsou blázni. Teď tedy víte, že ženy je možno označit za zatracené bláznky.

Kdybyste vy nebo jiná skutečně inteligentní bytost tvořili konstrukci spravedlivých vztahů mezi mužem a ženou, přidělili byste mužovi padesátinu jedné ženy a ženě harém. Není to pravda? Samozřejmě. A mé čestné slovo — stvoření s tou vetchou svíčkou to udělalo právě opačně. Šalomoun, jeden z Božích oblíbenců, vlastnil kopulační kabinet, sestavený ze sedmi set manželek a tři set konkubm. V zájmu vlastního přežití nemohl dokázat náležitě uspokojit ani dvě z těch mladíc, dokonce i kdyby mu při tom pomáhalo patnáct expertů. Z toho nezbytně vyplývá, že skoro celá tisícovka trpěla rok za rokem bez přerušení sexuálním hladomorem. Představte si toho muže tvrdého srdce, který se dokázal na to utrpění denně dívat a nepodnikl nic, aby je zmínil. Dokonce si ještě svévolně přísolil: udržoval čtyřicet hodin denně v dohledu těchto žen oddané strážce, nad jejichž báječně mužnými postavami se chudinkám sbíhaly sliny v ústech, ale kteří neměli nic, čím by mohli utěšit svícen, neboť tito pánové byli eunuši. Eunuch je osoba, jejíž svíčka byla uhasena. Uměle.*

Čas od času se ve své korespondenci vrátím k jednotlivým biblickým příkazům a dokáži vám, že jeden každý z nich znásilňuje zákon Boží. Z bible je pak importován do zákoníků jednotlivých států a znásilňování pokračuje. Ale to počká, nemusíme spěchat.

DOPIS IX

Archa pokračovala v plavbě, bez kompasu a bez kormidla se bezcílně potácela tady, tam i onde jako hříčka větru a vířivých proudů. A také deště, deště, deště! Pořád pršelo, lilo, všechno bylo promočené, všechno zatopené vodou. Nebylo pamětníka takového deště. Proslýchalo se, že jednou prý vodní srážky dosáhly šestnácti krychlových palců, ale ve srovnání s tímhle to nebylo nic. Teď padalo denně sto dvacet krychlových palců — deset stop! V takových neuvěřitelných dávkách pršelo čtyřicet dní a čtyřicet nocí a pod vodou se ocitl každý kopec, který byl nižší než čtyři sta stop. Pak toho nebe a andělé nechali. Došla jim voda.

Jako Všeobecná Potopa to nebylo nic zvláštního, ale Všeobecných Potop byly už předtím celé hromady, jak se dovidáme ze všech biblí všech národů, a tahle byla stejně dobrá jako ty ostatní.

Konečně archa uvízla na suchu, zůstala trčet na vrcholku hory Ararat tisíc sedm set stop nad údolím a její živý náklad vylezl a šel z kopce dolů.

Noe založil vinici „a pije víno opil se“.

Tenhle člověk byl vybrán z celé populace, protože lepší exemplář neexistoval. Měl dát lidskému rodu nový základ. Tohle tedy byl ten nový základ. Pokračovat v experimentu dál znamenalo podstupovat veliké a nanejvýš nemoudré riziko. Teď byl čas udělat s těmito lidmi totéž, co bylo tak rozumně uděláno s ostatními: utopit je. To by došlo každému kromě Stvořitele, který to nepochopil. Tedy — možná nepochopil.

Tvrdí se, že od počátku času předvídal všechno, co se stane na světě. Jestli je to pravda, pak tedy předvídal, že Adam a Eva snědí jablko, že jejich potomci budou nesnesitelní a bude je muset utopit, že nesnesitelní budou i potomci Noemovi a že nakonec bude muset opustit svůj nebeský trůn, sejít dolů a dát se ukřižovat, aby tu protivnou lidskou

rasu opět zachránil. Celou? Ne! Její část? Ano. Jak velkou část? V každé generaci, ve stovkách a stovkách generací umřou miliardy jedinců a budou odsouzeni k prokletí, s výjimkou přibližně deseti tisíc z miliardy. Těch deset tisíc bude muset pocházet z malého, uzavřeného společenství křesťanů, a pouze asi tak jeden ze sta se stoprocentně osvědčí. Nikdo jiný kromě římských katolíků, kteří budou mít před svým posledním vydechnutím naštěstí po ruce kněze, aby smírkovým papírem vyglancoval jejich duši, a tu a tam nějaký ten presbyterián. Nikdo jiný nebude hoden vykoupení. Všichni ostatní propadnou prokletí. Celé milióny.

Připustíte, že to Bůh předvídal? Kazatelé se za to zaručují čestným slovem. Je to totéž, jako by se zaručovali, že pokud jde o inteligenci, je Bůh Největším Chudákem Všemohíra, a že pokud jde o morálku a charakter, je asi tak na úrovni Davida.

DOPIS X

Starý a Nový zákon jsou oba zajímavé, každý svým způsobem. Starý zákon nám poskytuje obraz Boha těchto lidí, než vstoupil do církve, Nový zákon nám jej popisuje tak, jak se jevil poté. Starý zákon se zajímá zejména o krev a smyslnost. Nový zákon pak o spasení. O spasení pomocí ohně.

Když Bůh poprvé sestoupil na Zemi, přinesl tam život a smrt, když přišel podruhé, přinesl peklo.

Život nebyl příliš hodnotný dárek, ale smrt ano. Život byl horečnatý sen, sestavený z radostí pokažených smutky, z rozkoší otrávených bolestmi. Sen, který byl hrůzným zmatkem křečovitých a pomíjivých potěšení, extází, jásotů a šťastných okamžiků, promíšeným dlouhými obdobími mizérie, hoře, nebezpečí, děsu, zklamání, porážek, ponížení a zoufalství. Život byl nejtěžší kletbou, kterou si mohla vymyslet Boží vynalézavost, ale smrt byla sladká, mírná, laskavá, smrt hojila pošramocenou duši a zlomené srdce a dávala jim spočinout v míru a zapomnění. Smrt byla nejlepším přítelem člověka. Když už člověk nemohl snést život, přišla smrt a osvobodila ho.

Po čase Bůh pochopil, že smrtí se dopustil omylu. Omyl byl v tom, že smrt byla z jeho úhlu pohledu nepostačující. Byla sice vynikajícím prostředkem k tomu, jak postihnout neštěstím pozůstalé, ale současně dovolovala, aby mrtvá osoba sama unikla další perzekuci do blaženého útočiště hrobu. To nebylo dobré. Bylo nutno najít způsob, jak pronásledovat mrtvého až za hrob.

Bůh dumal o tomto problému neúspěšně čtyři tisíce let, ale ve chvíli, kdy sestoupil na Zemi a stal se křesťanem, mozek se mu pročistil a hned věděl, jak na to. Vynalezl peklo a dal to všem lidem na vědomí.

Zde se setkáváme s podivuhodným úkazem. Každý věří, že když byl Bůh na nebesích, byl nelitostný, tvrdý, protivný, žárlivý a krutý, ale když sestoupil na Zemi a přijal jméno Ježíš Kristus, změnil se ve svůj pravý opak. To znamená, že se stal sladkým, mírným, milosrdným, shovívavým, že z Jeho povahy vymizela veškerá tvrdost a její místo zaujala hluboká a vřelá láska k Jeho ubohým lidským dětem. A přitom právě v podobě Ježíše Krista vynalezl peklo a vyhlásil je!

Znamená to, že jako pokorný a mírný Spasitel byl miliónkrát krutější, než se Mu vůbec podařilo být ve Starém zákoně.

Nesrovnatelné ukrutnější než za těch starých časů, když byl ve své nejhorší formě!

Pokorný a mírný? Později se na tento populární a rozšířený sarkasmus podíváme bliž, ve světle pekelných plamenů, jež si vymyslel.

Je sice pravda, že palma vítězství v oboru zlovůle patří plným právem Ježíšovi, vynálezci pekla, ale Bůh byl dost tvrdý a zlý při sledování svých Božských cílů i předtím, než se stal křesťanem. Nevypadá to, že by se někdy zarazil a pomyslel si, že je to vlastně Jeho vina, když člověk dělá špatnosti, neboť člověk pouze jedná v souladu s dispozicemi, jež do něho On vložil. Ne. Místo aby potrestal sám sebe, trestal člověka. Navíc trest obvykle daleko a neúměrně převyšoval přestupek. Často také jeho tíha dopadla nikoli na pachatele špatného skutku, nýbrž na někoho docela jiného — například na náčelníka, na představitele určitého společenství.

Vtom, když pobyl Izrael v Setím, počal lid smilniti s dcerami Moábskými.

I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vezmi všechna knížata lidu, a zvěšej ty nešlechtníky před sluncem, aby se odvrátila prehlivost Hospodinova od Izraele.

Připadá vám to fér? Nezdá se, že by "knížata lidu" smilnila, ale přesto byla pověšena ona. a nikoli "lid". Jestli to bylo fér a spravedlivé tehdy, bylo by to fér a spravedlivé i dnes, neboť kazatelé tvrdí, že Boží spravedlnost je věčná a neproměnná. Tvrdí rovněž, že Bůh je Zdrojem Veškeré Morálky a že i Jeho morálka je věčná a neproměnná. Dobře tedy musíme uvěřit, že když lid New Yorku počne smilniti s dcerami newjerseyskými, bude fér a spravedlivé postavit šibenice před newyorskou radnicí a pověsit na ně starostu, šerifa, všechny soudce a arcibiskupa, i když třeba z toho smilnění nic neměli. Mně to však správné nepřipadá.

Spěchám vás ovšem ujistit, že k ničemu takovému nedojde. Lidé by to nedovolili. Jsou lepší než jejich bible. Tady by se v této souvislosti neudalo nic, leda by bylo podáno pár žalob o náhradu škody, pokud by se takový incident nepodařilo ututlat. Dokonce ani dole na Jihu by nezakročili proti osobám, které ze smilnění nic neměly; tam by vzali provaz a uspořádali honičku na zpravodaje novin, a kdyby je nemohli najít, zlynčovali by nějakého negra.

Věci se velice zlepšily od časů Všemohoucího, ať si kazatelé říkají co chtějí.

Chcete se ještě trochu blíže podívat na Božskou morálku, povahu a chování? Nezapomeňte přitom, prosím, že v nedělních školách jsou malé děti vyzývány, aby Všemohoucího milovaly, ctily a chválily, aby si z Něho braly příklad a pokoušely se být jako On! A čtete:

1. Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, řka:

2. Pomsti prvé synů Izraelských nad Madianskými, a potom připojen budeš k lidu svému ...

7. Tedy bojovali proti Madianským, jakož byl přikázal Hospodin Mojžíšovi, a zabili všechny pohlaví mužského.
8. Pobili také krále Madianské mezi jinými, kteréž porazili, totiž Evi, Rekem, Sur, Hur a Rebe, pět králů Madianských; Balaáma také, syna Beorova, zabili mečem.
9. A zajali synové Izraelští ženy Madianské i děti jejich; všechna hovědla jejich, i všechny dobytky jejich, a všechna zboží jejich pobrali.
10. Všecka také města jejich, v kterýchž svá obydlí měli, i všechny hrady jejich vypálili ohněm.
11. A všechnu loupež i všechny kořisti pobravše, lidi, i hovědla.
12. Vedli je k Mojžíšovi a k Eleazarovi knězi, a ke všemu množství synů Izraelských, i zajaté, i kořisti, i loupeže, k vojsku na roviny Moábské, kteréž jsou při Jordánu naproti Jerichu.
13. I vyšli Mojžíš a Eleazar kněz a všechna knížata shromážděná proti nim ven za stany.
14. Tedy rozhněval se Mojžíš na vůdce vojska, hejtmany nad tisíci a setníky, kteříž se navraceli z boje.
15. A řekl jim Mojžíš: A což jste zachovali všechny ženy?
16. Ej, onyť jsou hle synům Izraelským, podlé rady Balaámovy, daly příčinu k přestoupení proti Hospodinu, při modlářství Fegor, protože ona rána přišla byla na lid Hospodinův.
17. Protož nyní zmordujte všechny děti pohlaví mužského, a všechny ženy, kteréž poznaly muže.
18. Všecky pak panny, kteréž nepoznaly muže, zachovejte sobě živé.
19. Vy pak zůstaňte vně za stany za sedm dní; všickni, kteřížkoli jste někoho zabili, aneb kteříž jste se zabitého dotkli, očistěte se budete dne třetího a dne sedmého, sebe i zajaté své.
20. Všecké také roucho a všechny věci kožené, i všelijaké dílo z srstí kozích, i všelikou nádobu dřevěnou očistíte.
21. I řekl Eleazar kněz vojákům, kteříž byli šli k boji: Toto jest ustanovení zákona, kteréž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi...
25. Mluvil i to Hospodin k Mojžíšovi, řka:
26. Sečít sumu kořisti zajatých, tak: lidi jaká z hovědla, ty a Eleazar kněz, a přední z čeledi otců v lidu.
27. A rozdělíš ty kořisti na dva díly, jeden mezi vojáky, kteříž byli vytáhli na vojnu, a druhý mezi všechno shromáždění.
28. A vezmeš díl na Hospodina od mužů bojovných, kteříž byli vyšli na vojnu...
31. I učinil Mojžíš a Eleazar kněz tak, jakž byl rozkázal Hospodin Mojžíšovi.
32. A bylo té kořisti z pozůstalé ještě loupeže, kteréž nabral lid válečný, ovec šestkrát sto tisíc, sedmdesáte a pět tisíců.
33. A volů sedmdesáte a dva tisíce.
34. Oslů šedesáte a jeden tisíců.
35. A panen, kteréž mužů nepoznaly, všech dva a třicet tisíců...
40. A lidi šestnácte tisíců; z nichž přišlo na díl Hospodinu třicet a dvě duše.
41. Daí tedy Mojžíš díl oddělený Hospodinu Eleazarovi knězi, jakž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi...
47. Z té tedy polovice synů Izraelských vzal Mojžíš po jednom zajatém z padesáti, tak z lidí jako z hovědla, a dal to Levitům, držícím stráž příbytku Hospodinova, jakž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi.
10. Když přitáhneš k některému městu, abys ho dobýval, podáš jemu pokoje...
13. A když by je Hospodin Bůh tvůj dal v ruku tvou, tedy zbiješ v něm ostrosti meče všechny pohlaví mužského.
14. Ženy pak, dítky a hovědla, i cožkoli bylo by v městě, všechny kořisti rozbituješ sobě, a užívati budeš kořisti nepřátel svých, kteréž by dal tobě Hospodin Bůh tvůj.
15. Tak učiníš všechněm městům daleko vzdáleným od tebe, kteráž nejsou z měst národů těchto.
16. Z měst pak lidu toho, kterýž Hospodin Bůh tvůj dává tobě v dědictví, žádné duše živiti nebudeš.

Biblický zákon říká: „Nezabiješ.“ Zákon Boží, vložený člověku do srdce při narození říká: „Budeš zabíjet.“ Kapitola, kterou jsem citoval, je důkazem, že bible je dvojnásobným nezdarem. Nemůže nevzít na vědomí silnější zákon přírody.

Podle víry těchto lidí to byl Bůh sám, kdo řekl: „Nezabiješ.“

Potom je však jasné, že nedokáže zachovávat svá vlastní přikázání.

Zabil všechny ty lidi — všechny pohlaví mužského. Nějak proti Bohu zhřešili. Jak, to víme, ani to nemusíme v bibli hledat. Chci říct, že to byla zcela jistě nějaká maličkost, pitomůstka, které by nikdo kromě Boha nepřipisoval žádnou důležitost. Je víc než pravděpodobné, že třeba nějaký Madianský zopakoval chování jistého Onana, jemuž bylo poručeno „vejdi k ženě bratra svého“ — čemuž vyhověl, ale místo aby dovedl akt do konce, „vypouštěl símě na zem“. Hospodin ho za to zabil, neboť zřejmě nesnášel nedelikátnost. Bůh tedy zabil Onana a křesťanský svět dodnes nemůže pochopit, jak je možné, že se spokojil jenom jednou vraždou a nepobil kvůli tomu obyvatelstvo v okruhu tří set mil. To bylo nevinné, a právě nevinné přece obvykle zabíjel. Tak si vždycky představoval spravedlnost. Kdyby byl měl nějaké heslo, muselo by to být: „Nechť ani jediný nevinný neunikne.“ Vzpomeňte si, co udělal v době potopy. Tam šlo o nepřehledné zástupy malých dětí, o kterých věděl, že mu nikdy ničím neublížily. Jejich příbuzní však ano, a to mu stačilo. Díval se, jak vody stoupají k jejich pusinkám našpuleným v pláči, viděl hrůzu v jejich očích, viděl mučivý výraz bolesti a prosby ve tvářích jejich matek. Ten pohled by dojal každého kromě Něho. Jemu šlo hlavně o nevinné, a tak ty malé chudinky utopil.

A vzpomeňte si, že pokud jde o potomky Adamovy, všechny ty miliardy jsou nevinné - žádný z nich se nepodílel na Adamově hříchu, ale Bůh je považuje za viníky dodnes. Nikdo neunikne trestu, pokud nepřizná svou vinu — žádná menší lež mu nepomůže.

Nějaký Madianský asi zopakoval Onanův akt, a přivodil tak příšerné neštěstí celému svému národu. A jestli to nebyla nedelikátnost, která pobouřila Boží city, pak vím o další možnosti: někdo z Madianských močil na stěnu. Jsem si tím jistý, protože tuhle nepřístojnost nemohl Zdroj Veškeré Etikety nikdy ani cítit. Člověk mohl močit na strom, mohl močit

na svou matku, mohl se počůrat do kalhot a nic se mu nestalo, ale nesměl nikdy močit na stěnu — to už bylo příliš. Příčina Božské zaujatosti proti tomuto skromnému zločinu není známa. Víme však, že to byla velice silná zaujatost — tak silná, že se v těchto případech Bůh nespokojoval s ničím menším než s totálním zmasakrováním lidí, kteří žili v kraji kolem znečištěné stěny.

Vezměme si například Jeroboáma: „Vyhladím z Jeroboáma i toho, jenž močí na stěnu." A vyhladil. Nejen muže, který se toho dopustil, ale i všechny ostatní.

Totéž se stalo s domem Bázovým: Bůh všechny pobil, „i příbuzné jeho, i přátele jeho, nepozůstaviv z něho ani močícího na stěnu".

V případě Jeroboáma zde máte pozoruhodný příklad Božího zvyku neomezovat své potrestání na viníka. Z jedné vody vezme i nevinné. I „ostatky" toho nešťastného domu byly rozmetány, „jako hnůj vymítán bývá až dočista". V tom jsou zahrnuty ženy, mladá děvčata i malé holčičky. Všechny nevinné, protože ty močit na stěnu nemohly. Žádná příslušnice tohoto pohlaví nemůže. Takového uměleckého výkonu jsou schopni pouze příslušníci pohlaví mužského.

Podivný předsudek, že? A pořád existuje. Protestantští rodiče mají doma bibli stále po ruce, aby si v ní dětičky mohly říkat, a jedny z prvních věcí, jimž se z ní malí chlapci a děvčátka naučí, jsou, že mají žít řádně, být zbožní a nemočit na stěnu. Studují tyto pasáže víc než všechny ostatní s výjimkou těch které dráždí k masturbaci. Neexistuje protestantské dítě, které nemasturbuje. Tato dovednost je prvním prvkem vzdělání, jež mu jeho náboženství poskytne.

Bible má proti všem ostatním knihám, které učí vytříbeným a dobrým mravům, tu výhodu, že přichází až k dítěti. Působí na mozky v jejich nejvnímavějším stavu — ostatní knihy musí počkat.

A budeš mít kolik mezi jinými nástroji svými, a když bys chtěl sednouti vně, vykopáš jim důlek, a obrátě se, zahrabeš nečistotu svou.

Toto pravidlo bylo stanoveno za starých časů, kdy bylo psáno: „Hospodin Bůh tvůj prochází mezi stany tvými."

Nemá asi cenu pokoušet se s určitostí zjistit, proč byli vlastně Madianští vyhlazeni. Můžeme si být pouze jisti, že to nebylo pro žádný velký přestupek. O tom nás dostatečně poučují případy Adama, Potopy a znečišťovatelů stěny.

Možná některý z Madianských zapomněl doma kolík, a tím pádem rozpoutal to peklo. To je však vedlejší. Hlavní je ona samotná hrozná událost a morální naučení, jež z ní vyplývají pro výchovu a povznesení dnešních křesťanů.

Bůh napsal na kamenné desky: „Nezabiješ." A také: „Nesesmilníš."

Pavel, který mluvil hlasem Božím, brojil proti sexuálnímu obcování jako takovému. Byla to velká změna v Božím názoru od doby, kdy došlo k madianskému incidentu.

DOPIS XI

Lidská historie všech věků je rudá krev, hořká nenávisť a potřísněná krutostí, ale od biblických časů byly tyto rysy podrobeny jistým omezením. Dokonce i církev, která od počátku své vlády prolila víc nevinné krve než všechny politické války dohromady zachovává míru. Svým způsobem. Jak jste si však všimli, když jde do války Hospodin Bůh Nebeský a Pozemský, zbožňovaný Otec člověka, žádná omezení pro Něho neexistují. Je totálně nemilosrdný - On který je nazýván Studnicí Milosrdenství. Vraždí vraždí a vraždí! Všechny muže, všechna zvířata, všechny chlapce, všechna nemluvnata a také všechny ženy a všechna děvčata s výjimkou těch nedeformovaných.

Nedělá žádný rozdíl mezi viníkem a nevinným. Nemluvnata byla přece nevinná, zvířata také, nevinní byli mnozí z mužů, mnohé z žen, mnoho chlapců i dívek, ale přesto si to odnesli spolu s viníky. Šílený Otec toužil po krvi a neštěstí, a bylo mu naprosto lhostejné, odkud je získá.

K nejtěžšímu potrestání byly odsouzeny osoby, které si tak strašný osud ničím ani nemohly zasloužit — 32 000 panen. Obnažili a prozkoumali nejtajnější místa na jejich tělech, aby se ubezpečili, že jejich panenská blána je neporušená, a po tomto pokoření je odvezli ze země, jež byla jejich domovem, a prodali do otroctví. Do nejhoršího a nejhaněbnějšího otroctví, do otroctví prostituce, aby vydražďovaly k chťiči a ukojovaly jej svými těly. Staly se otrokyněmi každého, kdo si zaplatil, ať to byl velký pán, nebo třeba hrubý a špinavý hulvát.

Byl to Otec, kdo uvalil tento děsivý a nezasloužený trest na ony opuštěné panny, jimž nezůstal jediný přítel, jejichž rodiče a příbuzné povraždil před jejich očima. Modlily se potom k Němu o slitování a o záchranu? Zcela nepochybně.

Tyto panny byly „kořisti zajaté", plen, lup. Bůh si z nich vyžádal svůj díl a dostal ho. K čemu On potřeboval panny? Prozkoumejte Jeho pozdější historii a dovíte se to.

Svůj díl panen dostali i Jeho knězi. K čemu knězi potřebovali panny? Důvěrné dějiny římskokatolických zpovědníků vám na tu otázku dají odpověď. Hlavní zábavou zpovědníků je svádění - od samých začátků církve. Páter Hyacinth vydává svědectví, že ze stovek kněží, které zpovídal, jich devadesát devět efektivně využívalo zpovědnice ke svádění provdaných žen a mladých dívek. Jeden kněz přiznal, že z devíti set děvčat a žen, jimž ve své době sloužil jako otec zpovědník, neunikla jeho smilnému objetí žádná, kromě starých a ošklivých. Oficiální seznam otázek, které je kněz ve zpovědnici povinen položit, musí sám o sobě prudce vzrušit každou ženu, jež není postižena paralýzou.

V dějinách divošských i civilizovaných národů není nic, co by bylo provedeno s tak totální, s tak nemilosrdnou důkladností jako kampaň Otce Milosrdenství proti Madianským. Úřední zpráva otištěná v bibli se nezabývá jednotlivými incidenty, epizodami a detaily, poskytuje nám pouze celkové informace: všechny panny, všechny pohlaví mužského, všechny děti, všechny „duše", všechny domy, všechna města. Poskytuje vám jediný obrovský obraz zuhelnatělých ruin a naprostého zpusťování, který se táhne, kam až oko dohlédne. Vaše fantazie k němu přidává těžký přikrov ticha, děsivý klid - klid smrti. Ta tragédie se ovšem musela skládat z jednotlivých epizod. Kde se o nich můžeme něco dovědět?

V historii, která má včerejší datum. V historii, jejímž autorem je americký Indián. On napodobil Boží dílo, on jednal přesně v Božím duchu. Indiáni v Minnesotě, kterým vládla Spojených států hluboce ukřivdila a nakládala s nimi velice proradné, povstali roku 1862 proti bílým osadníkům a zmasakrovali je. Povraždili všechny, kteří se jim dováli do rukou, neušetřili nikoho, bez ohledu na věk a pohlaví. Posuďte tuto epizodu:

Dvanáct Indiánů vtrhlo při úsvitu do jednoho farmářského stavení a zajalo celou rodinu. Šlo o farmáře, jeho ženu a čtyři dcery, z nichž nejmladší bylo čtrnáct let a nejstarší osmnáct. Rodiče ukřižovali — tedy postavili je nahé ke zdi obývacího pokoje a ruce jim přibili ke stěně. Pak strhali šaty z dcer před očima rodičů je povalili na zem a několikrát znásilnili. Nakonec dívky ukřižovali na stěně proti rodičům a uřezali jim nosy a prsy. Také ... ale už toho nechám. Jsou jisté hranice. Jsou činy tak hrůzyplné, že se pero vzpírá zapsat je na papír. Jeden člen té ubohé ukřižované rodiny — otec — byl ještě živý, když o dva dny později dorazila pomoc.

Tak tedy vypadala jedna epizoda minnesotského masakru. Mohl bych vám jich uvést padesát Týkaly by se všech rozličných druhů krutosti, které si vůbec dokázalo vymyslet lidské nadání k zvířecí surovosti.

A teď tedy víte podle této malé ukázky, co se dalo pod osobním velením Otce Milosrdenství při jeho válečném tažení proti Madianským. Minnesotské události byly pouhou kopií madianského nájezdu. Ve druhém případě se neudálo nic, co se neudálo v případě prvním.

Ne, to není tak docela pravda. Indiáni byli milosrdnější než Otec Milosrdenství. Oni neprodali do otroctví žádné panny, aby sloužily chtíčům vrahů svých příbuzných až do konce svého smutného života. Znásilnili je a pak blahovolně zkrátily jejich utrpení a poskytli jim drahocenný dar smrti. Některé domy vypálili, ale ne všechny. Nevinná nemá hovada odehnali, ale nepobili je pro nic za nic.

Očekávali byste, že ten Bůh bez kousku svědomí, tento morální bankrotář, se stane učitelem morálky, dobroty, mírnosti, spravedlnosti a čistoty? Vypadá to nemožně, výstředně, ale poslechněte si Ho. Toto jsou jeho vlastní slova:

Blahoslavení chudí duchem, nebo jejich jest království nebeské.

Blahoslavení lkající, nebo oni potěšení budou.

Blahoslavení tiší, nebo oni dědictví obdrží na zemi.

Blahoslavení, kteříž lačněji a žizněji spravedlnosti, nebo oni nasyceni budou.

Blahoslavení milosrdní, nebo oni milosrdenství dojdou.

Blahoslavení čistého srdce, nebo oni Boha viděti budou.

Blahoslavení pokojní, nebo oni synové Boží slouti budou.

Blahoslavení, kteříž protiventství trpí pro spravedlnost, nebo jejich jest království nebeské.

Blahoslavení budete, když vám zlořečítí budou a protiventství činití, a mluvíti všecko zlé o vás, lhouce, pro mne.

Ústa, která vyslovila tyto ohromné sarkasmy, tato obrovitá pokrytectví, jsou tatáž ústa, jež nařídila totální masakr Madianských, jejich dětí a dobytka, totální destrukci jejich domů a měst, totální vyhnanství panen do hnusného a nepředstavitelného otroctví. Toto je stejná bytost, jež uvalila na Madianské ďábelské krutosti, které o osmnáct století později zopakovali Indiáni v Minnesotě detail po detailu. Madianská epizoda naplnila tuto bytost radostí. Minnesotská zrovna tak, jinak by jí byla zabráněna.

Kázání na Hoře a citované kapitoly ze čtvrté a páté Knihy Mojžíšovy by se měly vždycky číst z kazatelen pohromadě, pak by shromáždění věřící získali celkovou představu o našem Otci Nebeském. Nevím však o jediném případě, kdy by to některý duchovní udělal.